

רצ עלי צורים

ירחון מבית ראש צורים

27

שבת פרשת מטות-מסעי, ב' אב תשע"ח 14.7.2018

שלום קהילה יקרה,

הנה התחיל לו החופש הגדול ואנחנו עכשיו בפתחו של חודש אב, הגיליון הזה יהיה בסימן של אהבה לכבוד ט"ו באב

שיחול החודש, ובנוסף גם בסימן של פרידה, ממשפחות שעתידות לעזוב הקיץ את היישוב.

אז בבואנו לעסוק בנושא אהבה וזוגיות ראיינו את השדכנית מספר אחת ביישוב (ובכלל) פזית אפשטיין, שתספר לנו איך התגלגלה למקצוע ומהם האתגרים שהוא טומן בחובו. לאחר מכן, שמענו מאורי וכנה שכטר על עבודתה החשובה בהדרכת זוגות חילונים לפני החתונה דרך ארגון צוהר, ומהם הדברים עליהם הם שמים דגש במסגרת הדרכה זו. גם הרב ורדי במדורו נקודה למחשבה ידבר על האתגרים העומדים בפתחה של המשפחה בתקופתנו. במקביל נשמע קולות מהשטח: משפחות קייפי, רענן, קופולביץ ופיינגאלד ישתפו אותנו בסיפור ההיכרות שלהם ויתנו כמה טיפים לחיי נישואין מאושרים ומוצלחים. ולסיום, לרגל פתיחת עונת החתונות, אסנת ניר במדור בין השורות תסווג לנו ארבעה סוגים שונים של כלות להן התוודעה בעברה כמארגנת שבתות כלה חובבנית.

במדור בית אבי תשתף אותנו שרית סקויאר בדמותו המיוחדת של אביה, חוכמת החיים שלו והחוויית האחרונות שנותרו לה ממנו. במדור הזרקור יספר לנו אביחי איתם על עבודתו במכירת ידידיה וכמורה ליהדות בקורס נתיב, ולביאה כהן במדור ביקורת רבות תמליץ לנו על תערוכות מיוחדות במוזיאון ישראל.

בעקבות הפינוי מנתיב האבות שהתרחש לפני כחודש, שבו היו נוכחים גם נוער וגם מבוגרים מהיישוב, ביקשנו מנחשון שרלו לספר לנו על חוויותיו ותובנותיו מהאירוע. אנו חונכים בגיליון זה מדור חדש בשם בקול שני, שבו נדון כל גיליון בנושא אחר העומד על סדר היום ונשמע דעות מגוונות מהתושבים. בגיליון זה החלטנו לעסוק בשאלת הצבת המצלמות במעונות ובגנים, שעלתה לאחרונה שוב לכותרות בעקבות הריגתה של הפעוטה יסמין וינטה ז"ל

בפעוטון. אפרת ריין ונגה גן צבי יציגו בעיתון את דעותיהן. מכיוון שלפנינו תקופה של מעברים, משפחות לנגר, גולברג, קינן ומויאל, שעומדות לעזוב את היישוב בקרוב, צירפו לעיתון מספר מילות פרידה, בהם גם חלקו עימנו חוויות מיוחדות שהיו להם במהלך מגוריהן בראש צורים. בנוסף, גם גילה דהאן הגנת עוזבת אותנו לאחר כעשר שנים בהם חנכה את ילדי גן טללים, וגם היא תצרף את רשמיה מעבודתה ביישוב. ובמסגרת העזיבות - גם ועדת תרבות מסיימת כעת את עבודתה, לאחר כשנתיים וחצי עמוסות אירועים ופרוייקטים לטובת התושבים. נשמע קצת על פועלה של הועדה ועל קריאתה למתנדבים נוספים שיקחו חלק בפעילות זו.

במדור הקיבוצניק הזה הוא אני נשמע מדור קרנץ על אתגרי הקיץ, במדור חדש על המדף תספר לנו רחלי אבלמן על ספרים שהגיעו לספריה ושירה הקומונירית תשתף אותנו באירועי השבת הסניפית ופתיחת הקיץ.

לסיום, פתחנו בגיליון זה את השנה ה-70 להקמת ראש צורים ולכן במדור נוסטלגיה נפרסם מספר תמונות מימי הראשונים של הקיבוץ, תודה רבה לשמוליק דרורי על התמונות וההסברים המלומדים.

בגיליון זה אנו גם נפרדים מאביבית אהרונוף שעוזבת את צוות העלון לאחר שליוותה אותנו בנאמנות ובמסירות מימי הראשונים, נגיד תודה לאביבית על עבודתה הרבה ונאחל לה בהצלחה בהמשך דרכה. זו גם ההזדמנות לקרוא לעוד תושבים שרוצים לכתוב בעלון, במדור קבוע או חד פעמי או לשתף בעלון סיפורים ושירים שכתבו (אפשר גם בעילום שם), לפנות אלינו - נשמח לשמוע מכם!

נשמח לשמוע הערות, יוזמות ורעיונות דרך הפורום או בכתובת המייל yarchon@r-tzurim.co.il. קריאה מהנה וחופש נעים לכולם!

צוות העלון:

הרב מרדכי ורדי, נעמה דיטור, רחלי אבלמן, טל ניומן, דוד קרנץ, שחר שפירא, חנה דרורי (עריכת לשון), יעקב דרורי רננבאום כנה שכטר (עימוד וגרפיקה) ואסנת ניר.

לט"ו באב חג החתונות | הרב מרדכי ורדי

מערכת מושגים שבהם קיימת סתירה מובנית בין אהבה לבין חתונה. התרבות המערבית מנסחת את האהבה כמנותקת מזוגיות קבועה, יתר על כן הנישואין נתפסים כמנגנון חנק לאהבה. שני המושגים גם יחד קבלו עוות ואתגר חשוב לפנינו לדייק אצלנו את ההקבלה והתלות המוחלטת שבין אהבה לנישואים. לומר בקול צלול: בלי נישואין אין אהבת אמת.

אנחנו שוחים בתוך ים התרבות המערבית. המושגים של התרבות הזו חודרת דרך כל החריצים כמו בסופת חול, קשה וכמעט בלתי אפשרי לאטום את עצמנו מההשפעה הזו על התודעה ועולם המושגים. הדרך להתמודד היא לחדר עם התודעה ולדייק את עולם המושגים. אחד האתגרים הקשים העומדים לפתחנו הוא מושג המשפחה. בתרבות המערבית המשפחה מתפוררת. בעיקר נבנית

דרך צלחה לכל העוזבים:

משפחות לביא, לנגר, קינן, מויאל,
אביטל, טהורי, גולדברג,
ששון, שמשוני ואביטל.

רואים לך ירושלים
אודליה גודלמן

אֲרִיּוֹת
בְּפִי זָכַל וּשְׁעָרִים
וּמִגְרָשֵׁי כְּדוּרְגָל וְאוֹהֲדִים
אֲדוֹקִים.
פַּעַם הָיָה לָךְ קוֹלְנוֹעַ
בְּבִגְדֵי שֵׁל סַטְמֶר, הָיָה בֵּית
עַל הָהָר, הָיָה לָךְ מֶלֶךְ מְשֻׁלָּף
וְהַמְשָׁבִיר הָיָה לְיָד טְלִיתָא קוּמִי.
אֲנִי עֲרִין רוֹאֶה אוֹתוֹ, לְפַעֲמִים,
כְּשֶׁהָרוּחַ שֶׁלָּךְ מְדַפְדֶּפֶת
בְּמִטְרִיּוֹת, הַפּוֹךְ וַיֵּשֶׁר
אֶצְלָךְ זֶה אוֹתוֹ הַדָּבָר.

אִם אֶעִיר אוֹתָךְ בְּאוֹטוֹבוּס בְּרָחוּב
הַנְּבִיאִים, לֹא תִדְעִי
אִם יִרְדֶּת בְּעֶבֶר אוֹ בְּעֵתִיד,
אִם שְׁמָחָה אוֹ תַעֲנִית. מֶה שְׁלֹא תִהְיִי
כְּבָר הָיִית, מֶה שְׁלֹבֶשֶׁת עוֹד תִּלְבְּשִׁי בְּשָׁנִית.
הִנֵּה, בְּשִׁקּוֹף בְּמִרְכָּזִית
רוֹאִים לָךְ
שְׂאֵת עֵיר בּוֹ-מְנִית.

בשמחות

להרחבת המשפחה

- להדס ואביחי איתם, להולדת הבת.
- לענבל וארנון אביטל להולדת הבן.
- ליוחאי וצוריה כהן להולדת בנם בשן.

להקמת בית

- לבוני ורדי ולהורים מרדכי ופזית, עם אירוסיו לשריאל טנגי מאשקלון.

לבר המצווה

- לאחיה שרעבי, ולהורים הראל ושירה.
- לאלעד אהרון קפלן ולהורים נתנאל והילה.

הישיגים

- לאסתר קרנץ על צליחת הכנרת.

פנסיה

- לאתי ציון על פרישתה לגמלאות לאחר שחינכה דורות של ילדי נתניה, גוש עציון ובמיוחד נווה דניאל.

50

לקראת פתיחת שנת היובל,
"צוות היובל" מכריז על תחרות לוגו וסיסמא
שילוו אותנו במהלך השנה הקרובה.
התחרות פתוחה לכולם - נשים וגברים,
צעירים וצעירים ברוחם,
שוכרים תושבים וחברי קיבוץ.
לקראת טו באב (יום העליה לקרקע)
נכריז על הלוגו המנצח אשר יזכה כמובן
את היוצר/ת בפרס שווה!
את הצעותיכם ניתן לשלוח
להאווי ניסן או לחיים ראם.
בהצלחה!!!

בולטנסקי בחר שלא לשים שמות ליד העבודות. הוא גם לא ממספר אותן ולא מוסיף טקסט מרחיב. התוצאה שמתקבלת היא מעין חלל עבודה אחד גדול. כל הפריטים הופכים למעין מיצג (אינסטליישן) אחד גדול. העדר הזהות של המצולמים (שאגב, מצולמים בכל רחבי העולם) יוצרת האחדה והדהוד ברור לשואה, לאנה פרנק ולדימויים היסטוריים דומים.

"בחומרים צנועים וברגישות נדירה לכוחם של דימויים, גוף העבודה של בולטנסקי מציע חוויה רגשית יחד עם עיסוק מורכב בטיבו החמקמק של הזיכרון, הפרטי והקולקטיבי", אומרת מירה לפידות, שאוצרת את התערוכה יחדיו עם לורנס סיגל (פריז). "בולטנסקי אינו חדל מלשאול שאלות שבבסיס החוויה האנושית – מה יישאר מאתנו אחרי לכתנו? איזו חובה מוסרית מוטלת עלינו לזכור את מי שחי, אהב, פחד וקיווה בעולם הזה?".

תבקרו, תאהבו, תתמהו, תבהלו, תשאלו אבל בטוח לא תישארו אדישים...

בצידה השני של הקומה מוצגת תערוכה כמעט הפוכה ברעיון ובדרך התצוגה: 'פרבדה' של האמנית זוויה צ'רקסקי. צ'רקסקי היא אמנית ישראלית, ילידת אוקראינה שבעזרת חוש הומור חריף עוסקת בסטריאוטיפים של בני הארץ על הרוסים ולהפך ונוגעת בנושאים מעוררי מחלוקת אחרים. היא מטיחה ביקורת נוקבת על החברה הישראלית לאור העליה הרוסית של שנות ה-90, בבדיקת המתח הקיים בין רוסיה הקומוניסטית וישראל העכשווית והדתית ובכלל במתח בין שתי החברות: הישראלית והרוסית.

זו תערוכה בוטה מאד. הן בהיבט הגרפי והן בהיבט הרעיוני (מי שמעדיף לצנזר עדיף שלא ייכנס לחדר הפנימי של

לקראת הקיץ מציעה לכם כבילוי את אחד המקומות האהובים עלי: מוזיאון ישראל. כל אדם בכל גיל יכול להנות במוזיאון. המוזיאון נגיש, גם בדרך ההצגה של האמנות וגם פיזית. החל מתערוכות עממיות, דרך אגף הנוער הפונה לילדים, המשך באוספים הקבועים ועד לתערוכות המתחלפות. הכל מעניין.

הפעם אתמקד בקומה השניה של הבניין המרכזי, שם מוצגות בקיץ זה כמה תערוכות מצוינות. אסקור שתיים מהן: הראשונה היא תערוכת רטרוספקטיבה של האמן הצרפתי כריסטיאן בולטנסקי ונקראת 'ימי חיים'. האמן נולד בסוף מלחמה"ע השניה בפריז לאב יהודי ולאם קתולית. בבגרותו הוא בחר לזהות עצמו כיהודי. הוא נחשב לאחד האמנים החשובים בדורנו ועבודותיו מושפעות מהביוגרפיה שלו אבל יותר מכך עוסקות בחיי האדם, בזמן, בזוהר ובזיכרון. בולטנסקי אמר כי: "חלק מרכזי בעבודתי היא העובדה שכל אדם הוא מיוחד, אחד ויחיד וחשוב, שכל אחד סופו להיעלם. רובנו נשכח בחלוף שני דורות, עם לכתם של הקרובים לנו" כיאה לרטרוספקטיבה יש בתערוכה המון עבודות. עבודות ישנות מאד לצד עבודות עכשוויות שחלקן אף נעשו במיוחד לתערוכה זו (למשל עבודה מרתקת שצולמה בים המלח). התערוכה מאד טוטלית ומפעילה את כל החושים. האולמות מוחשכים אך מוארים באור צהבהב על ידי מגורות רבות שמהוות חלק מן היצירה. המעבר בין תלת-מימד לדו-מימד ביצירות שמפעיל את המבט והמימוש, ופסי קול שונים המלווים את העבודות. בין פסי הקול ישנם דיבור, צלילים ובעיקר חדר אחד בו מושמעות (ומוקלטות) פעימות לב של מבקרים בתערוכותיו לאורך השנים.

הישראלי אורן אליאב בשם: 'העלמותה של לוקרציה'. אולם גדול מאד ובו מוצגים ציורי ענק שכולם יוצאים מתמונה קטנה ששמה כשם התערוכה, שראה האמן במוזיאון כשהיה נער בן 15 והושפע ממנה עמוקות. אז כשתגיעו בקיץ למוזיאון, קחו אתכם את הילדים. אולי אחת היצירות תשפיע עליהם כל כך שבעוד כמה שנים כשהם יהיו אמנים נזכה לכתוב ב'עלי צורים' ביקורת על תערוכה שהם יציגו בעקבות הביקור במוזיאון....

התערוכה). גם הסגנון הציורי של צ'רקסקי ישיר. צבעים בוטים. דמויות קריקטוריות מעט ועמידה על פרטי פרטים שתורמים להקצנת הסיטואציה המוצגת. פרבדה זה שם העיתון של המפלגה הקומוניסטית ופירוש המילה הוא: 'אמת'. צ'רקסקי, לתפיסתה, מציגה את האמת (אולי כמו שבעיתון ההוא היה כתוב "אמת"). היא מציירת סיטואציות מחיי היום-יום הישראליים בהשוואה לסיטואציות דומות ברוסיה. היא מציגה את מפח הנפש של העולים מרוסיה מול קשיי הקליטה. כולל קשיי שפה, פרנסה ופערים תרבותיים. היא מציגה באותה נשימה צדדים קשים של החברה הרוסית בישראל כולל זנות ומאידך צדדים סטראוטיפיים וקשים של החברה הישראלית כולל פטרונות, כפיה דתית ועוד. באחת העבודות היא מציגה שני ציורים: האחד של עיירה ברוסיה והשניה של שכונת שיכונים בישראל. לטענתה המציאות כמעט אותה מציאות והעליבות אותה עליבות. התערוכה מעוררת אי נוחות רבה ומחייבת את הצופה למחשבה מעמיקה ולדיון ואינה מאפשרת לפטור את הדברים כלאחר יד. ובין שתי התערוכות הנ"ל ישנה תערוכה נוספת של האמן

לשלמה אפרים
על מות אחותך,
רבקה בת אסתר.

תנוחם מן השמיים.

סיפורים

הראל שלמה כהן ז"ל
כ"ד באב תשע"ה

הראל שלמה, בן שמרית ומתי כהן, נפטר בגיל תשעה חודשים וחצי ממחלת הסרטן. בתקופה חייו הקצרה, הספיק למלא את חיי משפחתו באושר וחיוכים.

עם היוודע דבר מחלתו התאחדה קהילת ראש צורים כולה בכדי לעטוף את משפחתו היקרה בדאגה ובתפילות. שמרית ומתי התמלאו בכח ואמונה גדולה מהתמיכה שקיבלו מהקהילה בראש צורים. יהי זכרו ברוך.

רק את ההתחלה של המחלה הנוראית הזאת. פתאום אבא'לה היה חסר אונים, חווה חוויות לא נעימות של שיכחה, למשל כשקם בארבע בבוקר וחשב ששמונה והוא כבר חייב להגיע לביכנ"ס "ישורון", שם למד תנ"ך מידי יום ולא עזרו הפצרותיה של אימי שרק ארבע בבוקר. אבא'לה שלי נסע לשם ולא הבין למה הכל סגור וחזר הביתה מבואס.

או כשלא מצא את הרכב שלו שהחנה בשוק והיה צריך לבקש את עזרת אחי, שיבוא לעזור לו למצוא את הרכב.

בסופו של דבר, הרשיון נלקח ממנו, אחרי עוד אי אילו פרשיות לא נעימות וזה היה דבר שמאוד העציב והעסיק אותו.

בשיחה שהיתה לי איתו בערב שבת האחרון לפני האירוע מוחי, כשהלכנו לטייל בערב שבת, הוא ממש כעס כשמבקר המדינה, אליו פנה בבקשה להחזרת הרישיון, לא חזר אליו, ואני שידעתי שאין סיכוי שיחזירו לו את הרישיון, אמרתי לו: "אבא, די, לא הגיע הזמן לוותר, אתה יודע שאין סיכוי שיחזירו לך את הרישיון!".

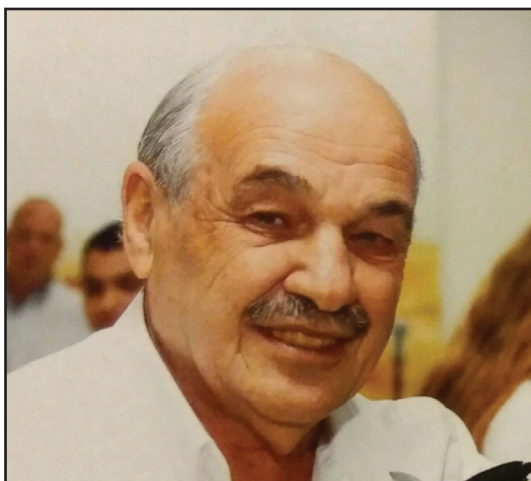
אבא'לה שלי נעצר (בפניה ליד הבית של יסלזון) הסתכל אלי ואמר לי משפט שנחקק בראשי ואותו אני מנחילה לילדי:

"אני צריך לדעת שעשיתי כל מה שאני יכול לפני שאני מוותר!"

משפט חכם לכולנו, כן, כזה היה אבא'לה שלי, מלא חוכמת חיים עתיקה כזאת, עמוקה ומלאת חוכמה...

אבא'לה שלי היה אבא כזה שמקשיב ומייעץ (גם כשלא ממש רציתי) אבא'לה כזה שנכנס לבית שלי ורואה כל פגע ומציע לתקן.

אבא'לה שהיה מספיק להתקשר אליו ולבקש שיסיע אותי

אבא'לה, דיודיד ואני

אבא'לה שלי היקר... כשפנו אלי עם בקשה לכתוב על אבא'לה שלי לכבוד "עלי צורים" של חודש אב, בדיוק התמודדתי עם יום השנה הרביעי לאירוע מוחי שעבר... חשבתי לעצמי, כמו תמיד שאין מקריות...

לפני ארבע שנים, בר"ח תמוז, אבא שלי עבר אירוע מוחי, מאז נולד לי אבא'לה אחר, שונה, אהוב לא פחות. תוספת ה'לה לאבא, התחילה מאז...

איבדתי את אבא'לה שלי, זה המוכר, זה שגידל אותי, זה שהייתי הבת הגדולה שלו. כבר ארבע שנים שאני "חוגגת" את היום הזה כ"יום השנה".

אבא'לה שלי, יהודה לייב בן ליבע טישא, נולד בכ"א אלול, ת"ש ונפטר בי"ב ניסן, תשע"ח, בן 76 במותו.

אז מה כותבים על אבא? אולי על הזיכרון הראשון שיש לי ממנו?

בילדותי, סבלתי מכאבי בטן שהיו מופיעים בלילות, אני זוכרת את עצמי בוכה במיטה, בהתחלה בשקט ואז בקול, עד שאבא'לה שלי היה מגיע אלי למיטה עם קוביית שוקולד, שתמתיק לי את הכאבים... קוביית השוקולד הזאת ליוותה אותי במשך כל חיי כזיכרון מנחם. כמה ימים לפני שנפטר,

מוצ"ש, הגענו ספיר ואני לבקר את הורי בביתם, אבא'לה שלי ישב בכיסא גלגלים, עצוב ושקט. כשדיברתי איתו, זלגה דמעה מעיניו וגרמה גם לי לדמעות. חשבתי לעצמי שגם אם כבר אינו אוכל או שותה, קוביית שוקולד תמיד טובה והצעתי לו, גם זה גרם לזליגת דמעה. הנחתי בפיו חתיכה קטנה אחת ועוד אחת והוא מצץ אותן. אני מקווה שהשוקולד הזה עזר לו לפחות במקצת.

אבא'לה שלי חלה בדמנציה לפני כ- 6 שנים, למזלנו חווינו

לאיזה מקום, אם זה היה למקור ברוך כשאחד הילדים נפצע, או להסיע אותי לאן שהוא, תמיד היה פנוי לכך בשמחה... אבא'לה שלי, שבגיל 39 ראה אותי עם חוסר אונים לגבי ניידות והציע לשלם לי על לימודי נהיגה, הסיע אותי למבחן התיאוריה וחזכה לי כשיצאתי בשמחה ובישרתי לו שעברתי...

אבא'לה שלי שביום אחרי הטסט שעברתי בהצלחה (ביום הולדת 40 שלי) למרות שהיה שלג, הסיע אותי לירושלים לקחת את הרישיון המיוחל.

ושלושה שבועות אחרי קבלת הרישיון, כשהרכב המיועד לי שבק חיים, התקשר אלי ואמר לי שהוא לא מסוגל לראות את עוגמת הנפש שלי והציע לי את הרכב שלו בחצי מחיר.

אבא'לה שלי היה הראשון (והיחיד) שגיליתי לו בכיתה ז' את מי אני אוהבת, או כשבגיל 16, חייל התחיל איתי, עשה לי את "השיחה".

או כשהתלבטתי לגבי הקשר עם דיויד, הבדל הגילאים ביננו והבדלי המנטליות, הוא היה האחד אליו פניתי לבקש עזרה, הוא דחף בכל הכוח לקשר עם דיויד, אמר לי "אני לא אמצא עוד אחד כזה".

(דיויד היה גם היחיד שאבא'לה שלי זיהה וקרא לו בשם אחרי האירוע). כשהגעתי לשירות לאומי בראש צורים, כולם כבר ידעו שימי שלישי קבוע, אבי ואחותי הקטנה מגיעים לביקור (חמש וחצי כבר היו אצלי אחרי צפיה בתחילת "ערב חדש")

וכשלא הגיע, שאלו אותי בחדר האוכל מה קרה...

הורי הגיעו לגור בראש צורים כשלי-אור היה בן שנה, הם קנו בית בפרויקט בנווה דניאל והיו צפויים לגור בראש צורים כחודשיים, שהפכו לשנה וכמה חודשים.

מתנה נהדרת בשבילנו...

בהמשך, לפני כ 11 שנים, עקב מחלתה של אימי, הם נאלצו לעבור לירושלים, לאבא'לה שלי זה מאוד כאב, הוא מאוד אהב את הגוש ובמיוחד את ראש צורים ואכן ביקש כבר אז, לפני 11 שנים, בשלושים של אביו, להיקבר בבוא הזמן

בגוש עציון.

(בקשה שזכינו למלא ואבא'לא אכן קבור בכפר עציון). כשאני חושבת על אבא'לה שלי, אני תמיד נזכרת בנשיקות הרטובות שהיה נותן וככאב שהיה לי כששכח איך מנשקים בגלל המחלה הנוראית.

או ביד החמה שלו שהייתי מחזיקה והיתה מחזקת אותי, דבר שזכיתי לו עד ממש הרגע האחרון. האירוע המוחי שקיבל, היה בראש צורים, בביתנו (בחדר של ספיר) אחרי סו"פ מיוחד שזכינו לבלות איתו.

אבא'לה שלי היה בריכאון וכבר לא ממש תיפקד בבית, בסופ"ש הזה אני זוכרת איך צפה בסרטי "אקשן" עם הילדים עד שבת וכשרציתי לכבות את הטלוויזיה, אמר לי: "נו, עוד קצת", אבא'לה שלי השמרן והנוקשה, שעם המחלה, נהיה כמו ילד בהרבה דברים. זכינו באותה השבת לבלות איתו המון, אני בטויל ערב שבת, ספיר בטויל בשבת בצהריים ודיויד ואני בטויל אחה"צ של שבת.

אבא'לה שלי היה "אוהב אנשים", משפט שחזר על עצמו שוב ושוב בניחומים שקיבלנו אחרי לכתו, ואמר שלום לכל אחד שעבר מולו, ופעמים רבות גם החל בשיחה.

גם אותה שבת היתה מלווה בשיחות רבות על הדרך.

מוצ"ש, אבא'לה עוד זכה לאכול מעוגיות הטחינה שספיר הכינה בשבילו ולשתות קפה מהכוס הירוקה שהיתה שמורה לו, וכמובן להתווכח איתי כשהגיע הזמן לישון.

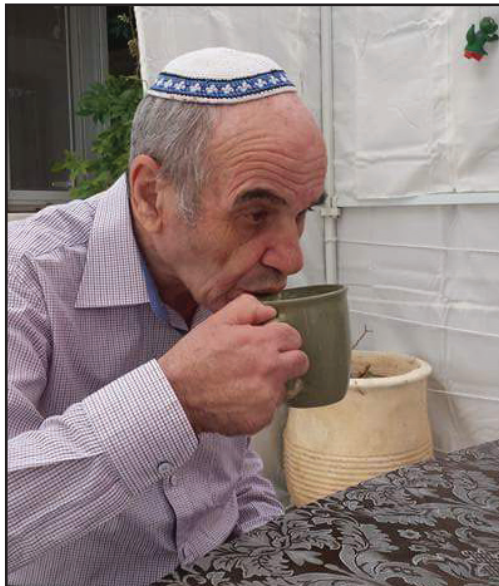
ביום ראשון בבוקר, ספיר היתה צריכה להוציא דברים מחדרה, בו ישן אבא'לה.

כשנכנסנו לחדר, נתגלתה הזוועה, אבא'לה היה באמצע אירוע מוחי

שלווה בפירכוסים, מיהרנו להזמין עזרה (הזדמנות להגיד תודה ענקית לשרה סקמסקי) ומאז, כל העולם שלנו השתנה... בעצם, כאן איבדתי את אבא'לה שלי כפי שהיה עד כה. אבא'לה התעורר בבית חולים בלי לזהות אותנו או לזכור דברים מהעבר.

אבא ואני - יד חמה

אבא והכוס הירוקה

ערב ראש השנה 2014

שיחות עם אבא'לה

חוויה של מתנה, במיוחד לנו כמשפחה; חוויה לא פשוטה, עם חילופי מטפלים שלא מעונינים לטפל באדם נוטה למות, עם מסירות עד אין קץ של אמא היקרה שלי שהמציאה כל מיני שיטות להמשיך להאכיל אותו, ואכן הוא עלה במשקל, עד שגם זה הפסיק. עם ההתדרדרות של כל המחלות כבר לא ניתן היה להאכיל אותו ובהמשך גם לא להשקות אותו והוא היה עם עירוי.

הסוף היה מפתיע ומהיר (כמו תמיד, מסתבר). רק ביום שלישי, ערב לפני, חיברנו אותו למורפיום וחמצן, אמרו לנו שתהליך כזה יכול לקחת כשבועיים עד שלושה ואצל אבא'לה שלי, זה לקח פחות מיום.

זכיתי להיות עם הוריי בשבתות האחרונות וכן ביומיים האחרונים.

ביום האחרון הייתי אמורה לחזור הביתה לנקות (כן, כמה ימים לפני פסח ולא התחלנו לנקות) וגם הייתי אמורה לנסוע ללמד בבית שמש.

בבוקר ירד גשם וביקשתי את סליחתם של בני משפחתי שאני נשארת אצל הוריי וסומכת עליהם שינקו כמיטב יכולתם, וגם ביטלתי את הקורס.

זכיתי להיות עם אבא'לה שלי ביום האחרון, זכיתי לטפל בו כשצד פתאום; ניסיתי לעבוד מחדר העבודה של אימי ומידי פעם שמעתי את אחיניותיי אומרות: "תקראו לשריתי, סבא רועד" ובאתי לטפל בו ולהרגיע אותו.

אחא "צ הצלחתי למרות הכל לסיים את מחויבויותיי בעסק ורק אז, אחרי שהספקתי להגיד עם אבא'לה שלי "שמע ישראל", הוא עצם את עיניו לעד.

כזה היה אבא'לה שלי, מוסר עבודה גבוה, כבר אמרתי?

יהי זכרו ברוך!

אני רוצה בהזדמנות זאת להגיד תודה לחברי ותושבי ראש צורים על היחס החם לאבי לאורך כל השנים, אבא'לה שלי אהב אתכם...

תודה לכולם.

ליוויתי את המסע הזה בסטטוסים בפייסבוק עם תמונות שלפעמים היו קשות לקוראים שהכירו אותו, ומצד שני, עזרו לי לעבור את המסע הזה ובקרוב יהפכו לספר לזכרו. אני זוכרת שכשבאתי לסדר את הכלים במקומם, באותו יום ראשון בלילה, לא ידעתי מה לעשות עם הכוס הירוקה של אבא'לה שלי ובאותו רגע ראיתי "כבחלום בהקיץ", את אבא'לה שלי הולך בראש צורים ואנשים ניגשים לומר לו שלום והוא מחייך.

החלטתי שאני שומרת את הכוס ואכן החלום התגשם במדויק (תמונות מצורפות).

משפט נוסף שעולה לי בהקשר של אבא'לה שלי, היה לגבי מוסר העבודה הגבוה שלו. משפט חכם שהוא נהג לומר כשהיו למי מאיתנו קשיים בעבודה, היה: "עבודה קלהתחיל, אבל חשוב יותר לדעת איך לסיים אותה. אף פעם לא נדע לאן דברים יתגלגלו", משפט שאני מרבה לצטט.

אבא'לה של אחרי האירוע, כבר לא היה אותו אבא של "לפני". בהתחלה לא ידעו אם יחיה. אח"כ המליצו להעביר אותו לבית אבות מכיוון שלא היה מודע לסביבתו, נגע בדברים מסוכנים והיווה סיכון לעצמו.

ההחלטה היתה מאוד קשה וכן המעבר לבית האבות והכרות עם עוד חולי דמנציה, על כל מה שזה אומר.

חצי שנה לפני שנפטר, הגיע לבית חולים במצב של על סף תת תזונה, אי ספיקת כליות, המוגלובין נמוך שהצריך מתן עירוי דם.

אימי שלי היקרה החליטה שהיא לוקחת אותו הביתה כדי לטפל בו כמו שצריך ואכן, אבא'לה זכה להיות בהוספיס ביתי כארבעה וחצי חודשים.

אבא'לה שלי דרש כבר לפני שנים שלא נעשה לו שום טיפול החייאה או טיפולים תומכים וזה גרם להרבה חילוקי דעות במשפחה, עד שנעזרנו בפסק הלכה של רב הישוב של אחותי. לקראת הסוף, התווספה ל"מסיבה" גם לוקמיה, מה שאומר חום גבוה ללא יכולת טיפול ממש.

החוויה שעברנו כמשפחה עם אבא בהוספיס ביתי, היתה

לאחרונה חברי וועדת תרבות שלנו הודיעו על סיום תפקידם בוועדה.
לרגל סיום התפקיד, ביקשנו מחברי הוועדה לספר בכמה מילים על פעילותם בשנתיים וחצי האחרונות.

1. למה התנדבת לוועדה?

תשובה: לאחר שנתיים בהן לא היתה וועדת תרבות, הרגשנו שפשוט חייבים להרים את הכפפה הזאת ולדאוג שגם לקהילה שלנו יהיו ארועי תרבות איכותיים. אז עוד לא דמיינו שנצליח לייצר פה משהו חדש, אלא חשבנו רק להמשיך את המסורת הישנה של ארועים רגילים. בהמשך, במהלך העשייה וככל שהתקדמנו עם ההצלחות, הבנו שיש כאן פוטנציאל למשהו הרבה יותר גדול מסתם ארועי תרבות.

הציבור הצביע ברגליים והגיע בהמוניו לאירועים. אין סיפוק גדול יותר מלראות איך מארוע לארוע מגיעים יותר ויותר אנשים, ובעיקר כאלו שכבר הפסיקו להגיע לארועים קהילתיים. לראות את החיוכים, לשמוע את השיחות והצחוקים, להרגיש את האנרגיות החיוביות שממלאות את המקום - אין יותר מספק מזה!

מה הכוונה?

תשובה: הבנו שאם חושבים מחוץ לקופסא, ממצויים ארועים חדשים או משדרגים מאוד את הארועים הקבועים - מקבלים יחד קהילתי בעוצמות אדירות. שמענו מאנשים כמה מרגש היה, כמה שמח, כמה חשוב. כמה זה ענה על צורך.

2. מה האתגר הכי גדול בוועדה?

תשובה: דבר ראשון - להמציא את עצמנו כל פעם מחדש. כדי לגרום לאנשים להגיע - חייבים להפתיע עם טוויסט חדש. הציפייה הפכה לגבוהה יותר מארוע לארוע ולא פשוט לעמוד בזה.

דבר שני - כולנו אנשים עובדים ובעלי משפחות. השנה עמוסה וארוע רודף ארוע. מיד כשמסתיים ארוע אחד, מתחילים לעבוד על הארוע הבא. קודם כל רעיונות ואז התהליך הארוך של גיוס מתנדבים, תיאומים, לוגיסטיקה, רכש ועוד. לקראת הארוע יש ימים עמוסים מאוד ועבודה על פרטים קטנים כמו פרסום, הזמנות, תיאומים וקניות והכל בלחץ גבוה יחסית.

דבר שלישי - גיוס מתנדבים. מסתבר שלמרות שאנחנו קהילה מתנדבת, ממש קשה לגייס מתנדבים. ניסינו להנחיל הרגלים של טבלת גוגל דוקס עם משימות אבל זו עבודה קשה מאוד לשווק את הארוע ולשכנע אנשים לקחת חלק. כולם עמוסים ועסוקים ולא פשוט להתגייס למשימות תובעניות כאלה.

אבל האתגר הכי גדול של הועדה הוא להצליח ליצור ארועים שיפנו לחלקים השונים של הקהילה בראש צורים. לשמחתנו אנחנו חיים בקהילה מגוונת מבחינה דתית. יש כאן סקאלה רחבה של גילאים, של תחומי עניין ושל דעות וכדי שנישאר קהילה צריך לנסות ולפנות לקהלים השונים כך שכל אחד ימצא משהו שמדבר אליו. האתגר הזה הוא גם של הועדה וגם של הקהילה. אנחנו כועדה ניסינו לשבור את הראש ולחשוב כל פעם על התמהיל הנכון, וחשוב שגם כל אחד בקהילה יראה את עצמו בתוך המכלול הקהילתי ויבין שיש לאנשים שונים בקהילה רצונות שונים. אנחנו מאמינים שכדי שנישאר קהילה במוכן העמוק של המילה כדאי שכל אחד ישתדל לקחת חלק בארועים השונים. כולנו עמוסים ועייפים משגרת היוםיום אבל אם כמה שיותר אנשים יתאמצו ויבואו (ואם אפשר - שגם ירשמו בטבלת הגוגל ויתנדבו ;) אז כולנו נרוויח מזה ותהיה תחושה של ביחד.

3. מה הכי מספק בעשייה של הוועדה?

תשובה: בארועים עצמם קשה לנו לחוות את הסיפוק כי אנחנו עסוקים בתפעול. אבל הפידבקים והפרגונים אחרי הארוע שווים את הכל וזה גרם לנו להבין שאנחנו עושים משהו טוב וחשוב לקהילה. אפשר לדרוש שנים על איחוד קהילות, אבל לפעמים מספיק ארוע קהילתי של שעה אחת כדי לאחד קהילות באופן הכי פשוט אמיתי ונעים שיש.

4. מה הפעילות שאת/ה הכי גאה בה?

תשובה: גם העובדה שהצלחנו לבנות טקס מרגש לעולים לכיתה א', גם פורים שהצליח לתת מקום לכולם, גם שבועות שיצר פה אוירה מקסימה ומרגשת המחברת את התושבים למשק, גם הזיקוקים ביום העצמאות! וכמובן טקס יום הזכרון לשואה ולגבורה שעד היום לא התקיים בקיבוץ ופתאום הבנו כמה זה ענה על צורך אמיתי וכמה זה חשוב לכולנו.

אבל יותר מהכל - אנחנו גאים בכך שהצלחנו ליצור איחוד קהילות, לחבר תושבים, לגרום לרבים לצאת מהבית בערב קר או בצהריים לוהטים כדי לחוות את היחד המיוחד שלנו. אנחנו מרגישים שהרבה מעבר לארועי תרבות, יצרנו אוירה ורוח חדשה ביישוב. רוח של התנדבות, של כיף ובעיקר של יחד קהילתי.

5. ספרי לנו על ארוע מיוחד/מצחיק/משמעותי מאחד הארועים או מאחורי הקלעים של הוועדה.

תשובה: ביום העצמאות האחרון החלטנו שחיים ראם ידליק משואה בהפתעה. הבעיה היתה שחיים מעורב בפרטים וכמעט בלתי אפשרי לשמור את זה בסוד. לטובת העניין גייסנו את אחד התושבים וסוכם איתו שהוא לכאורה מדליק משואה ובפועל נפתיע את חיים. ברגע הרלוונטי, חיים התקשר בלחץ לאותו תושב כדי לוודא שהוא מגיע להדליק את המשואה בעוד אנחנו מנסים לגרום לו לעזוב את הפלאפון ולהקשיב לקריין. לקח לו כמה שניות להבין שכולם מסתכלים עליו ובעצם עשו לו תרגיל... היה שווה לראות אותו מחליף צבעים :-)

7. מסר לוועדה הבאה?

תשובה: תחשבו מחוץ לקופסא.

תגייסו חברים ממעגלים שונים בקהילה כדי לגעת בכמה שיותר תושבים.

תשקיעו בפרטים הקטנים. זה עושה את ההבדל! קחו אור, זו משימה מאתגרת אבל מאוד מספקת!!!
ודבר אחרון – תוודאו שיש לכם בבית בן/בת זוג תומכים.
זה קריטי להצלחה :-)

8. מסר לקהילה?

תשובה: הוועדה עובדת קשה מאוד מאוד לפני, במהלך ולאחר הארוע.

מה נדרש מכם? שני דברים

- ליזום התנדבות ובוודאי להענות בחיוב אם פנו אליכם.
- לפרגן. זה נותן המון כח להמשך. וכשיש ביקורת – לתת אותה עם עין טובה. ביקורת בונה באמת בונה ומשנה מציאות.

ודבר אחרון – זה הזמן של כל אחד ואחת מכם שנהנו מארועי התרבות, לקחת יוזמה ולהתנדב לוועדה החדשה!

בהצלחה!!!!

הפינוי בנתיב האבות

נחשון שרלו

לפני הפינוי...

בבוקר יום שלישי כט סיון התייצבנו בנתיב האבות באחד מהבתים המיועדים לפינוי וראינו את עם ישראל מגיע ומזדהה עם המשפחות. ראינו שאפשר להיפרד מיתוך עוצמה, מיתוך שירה שקטה ושמחה ובעיקר מיתוך אמונה ותקווה שהמשפחות עוד יחזרו למקום ממנו התפנו. להיפרד מהבית שלך, זה קשה! לראות בעיניים של הילדים את כאב הפרידה, לראות בעיניים של ההורים את הכאב והצער על עזיבת הבית, לשמוע את התפילות והמנגינות הבוקעות מהבתים, הדבר נגע ללב של כל אחד ואחת שהיו שם וקשה היה לעצור את הדמעות. אז תודה למשפחות שארחו אותנו תודה לעם ישראל הנפלא שהגיע והזדהה אה, שכחתי... ותודה לשלום עכשיו על 350 בתים חדשים בנתיב האבות.

אחרי הפינוי...

"שוב פעם אחת היו עולים עם ישראל ותושבי נתיב האבות, כיון שהגיעו לשכונה קרעו בגדיהם. התחילו הם בוכים ועם ישראל משחק. אמרו להם: "מפני מה אתם משחקים?" אמרו להם: "מפני מה אתם בוכים?" אמרו להם: מקום הבתים שהיה שוקק חיים, נחרב? הבתים נהרסו סתם בשביל סתם? אמרו להם: לכך אנו משחקים, נאמר: "לכן בגללכם חלק מנתיב האבות תחרש..." ונאמר: "עוד תלכי ונבנית ויוסף עליך 350 בתים חדשים..." עד שלא נתקיים הפסוק הראשון היינו מתייראים שלא יתקיים הפסוק השני עכשיו שנתקיים הפסוק הראשון, בירוע שהפסוק השני יתקיים... "ובלשון הזה אמרו להם: 'עם ישראל, ניחמתנו! עם ישראל! ניחמתנו!'"

מיכאל ואמירה רענן

נשואים 23 שנים

איך הכרתם?

אמירה: בגיל 17 שמעתי בפעם הראשונה את השם מיכאל רענן אמרו שהוא חכם מופרע ויודע לצייר. אמרתי טוב, אז אני אתחתן איתו. והתחלתי לחפש. לקח לי שנתיים למצוא אותו ואז ביקשתי מחברה שתתקשר אליו הוא ענה שהוא לא פוגש אנשים בחורף (הוא היה בן 27) אמרתי לה שתמסור לו שיתקשר באביב. בפסח הוא התקשר ואמרתי לו בטלפון שלום קוראים לי אמירה ואני הולכת להתחתן איתך אנחנו רק צריכים להכיר. הוא ענה בסדר ואחרי שבוע נפגשנו וסגרנו עניין.

איך היתה הצעת הנישואין או איך החלטתם להתחתן? אני אמרתי לו בטלפון שאני הולכת להתחתן איתו והוא אמר בסדר.

שאלה לבן הזוג – תכונה אהובה אצל בת הזוג שיגעון.

שאלה לבת הזוג – תכונה אהובה אצל בן הזוג יציבות.

בילוי זוגי מועדף
דף גמרא

עצה לזוגיות מאושרת
אין כמו שתיקה טובה

פסח וחגית פיינגאלד

נשואים 25+ שנים

איפה נפגשתם? בראש צורים!!

איך הכרתם?

פסח הגיע לראש צורים כחייל בודד מאנגליה ב 1989. בן בכור, הראשון שעלה לארץ ממשפחתו הקרובה. עם הזמן הצטרפו עוד 3 אחים ואח"כ גם ההורים. חגית הגיעה לראש צורים (מירושלים...) ב 1991 לשנת שרות שניה כקומונרית.

שייכים לחמולה?

כן. שמעון פיינגאלד הוא אח של פסח, עלה גם הוא לארץ לשנת ישיבה ואח"כ התגייס לצה"ל כחייל בודד (הכל נשאר במשפחה...), בתקופה זו נהג להגיע לשבתות בראש צורים.

ליטל רון היא אחיינית של חגית, מכירה את ראש צורים מאז ילדותה... כשהגיע לבקר את דודה חגית בשירות הלאומי וכמובן הקפידה להגיע לשבתות מידי פעם לנפוש ב"כפר".

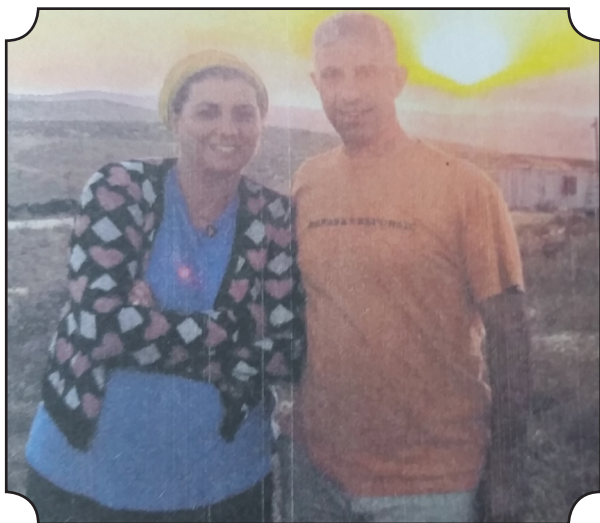
2 המשפחות (פיינגאלד ורון) הצטרפו לראש צורים בשנים האחרונות.

ספרו לנו משהו שלא ידענו

קצת לפני החתונה גילינו שאנחנו קרובי משפחה...

דורון וורד קייפי

נשואים 23 שנים

איך הכרתם?

דורון למד עם משה, בן דוד של ורד בישיבה התיכונית. בשנות התיכון בילינו רבות, שלישיה שכזאת. במהלך השירות הצבאי של שנינו הקשרים הפכו לרומנטים.

איך היתה הצעת הנישואין או איך החלטתם להתחתן? פשוט החלטנו בלי הצעות מוגזמות. כשהחלטנו להודיע למשפחה עשינו ארוחה אצל ההורים של דורון והודענו להם, באמצע הארוחה, דורון נאלץ לחזור לעזה, שם שירת.

שאלה לבן הזוג – תכונה אהובה אצל בת הזוג
טוב לב, היכולת לקשר בין הרבה נתונים ולהיות יעילה ומהירת החלטה.

שאלה לבת הזוג – תכונה אהובה אצל בן הזוג
האופטימיות והשלווה בה הוא מתנהל בעולם, והתחושה שיש על מי לסמוך ולהישען עליו.

בילוי זוגי מועדף

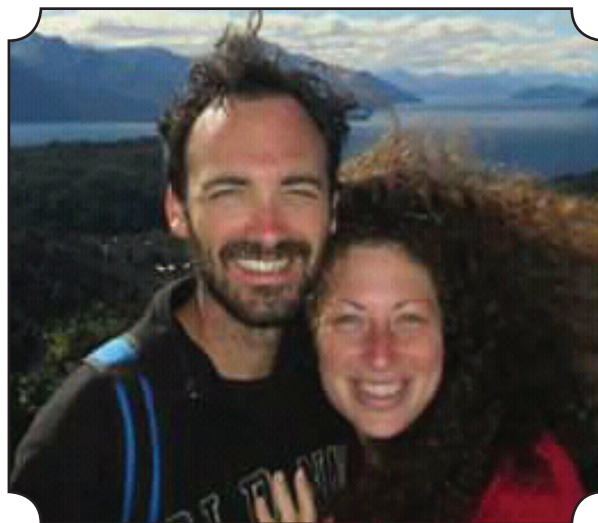
טיולים, בכל צורה ואופן (העיקר לא להיות במשרד...)

עצה לזוגיות מאושרת

לא לנסות לשנות את בן הזוג אלא לתכנן את עצמך במה שלדעתך דורש תיקון. תמיד לפרגן ולהאיר פנים ולא לתת לשגרה להרוס את השמחה. להתפלל אחד על השניה, וללמד זכות על כל מעשה, לא משנה מהו. תמיד ראה את עצמך כאחראי בלעדי על איכות הקשר הזוגי.

יוני ושרה קופולביץ

נשואים 6 שנים

איך הכרתם?

יוני למד רפואה סינית עם השותפה של שרה לדירה, ערב אחד השותפה הביאה חברים מהכיתה ללמוד למבחן, באותו זמן שרה התאמנה על מונולוג ללימודי המשחק שלמדה באותה תקופה, ואז כשנכנסה החבורה, אמרה שרה: "אני באמצע להתאמן, אבל זה טוב, אציג בפניכם את המונולוג שלי וכך אעבוד על פחד הקהל שלי". היא חזרה על המונולוג שוב ושוב, עד שכבר אף אחד לא הקשיב, חוץ מבחור אחד. כבר ברור מי. בהמשך הערב התחלנו לדבר, השיחה זרמה ובפעם הבאה שנפגשנו כבר היה ברור שזה.

איך היתה הצעת הנישואין או איך החלטתם להתחתן? ידענו שאנחנו מתחתנים כבר מהשבוע הראשון שהכרנו, אז זה היה רק עניין של זמן כדי שזה יהיה רשמי. אחרי כארבעה חודשים יוני סיפר לשרה שהוא חיפש טבעת בסוד... אבל מתלבט בין שתי טבעות אז הלכנו ביחד ובחרנו את הטבעת. כעבור כשבועיים היינו במסיבת יום הולדת של חבר בחוף דור הבונים, הלכנו לטיול לבד על החוף, ויוני פתאום שלף את הטבעת וכרע ברך.

שאלה לבן הזוג – תכונה אהובה אצל בת הזוג
יושר

שאלה לבת הזוג – תכונה אהובה אצל בן הזוג
אמיץ ועם נתינה בלי סוף

בילוי זוגי מועדף
טיולים

עצה לזוגיות מאושרת
לקבל את האחר, ותמיד להשאר בלב נקי אחד כלפי השני, להוציא הכל.

המייעצת

כלה זו עברה שנות רווקות ארוכות וקשות (תשע עשרה במספר), ומשהצליחה לבסוף לצאת מהמעגל, היא רואה שליחות להעביר מניסיון חייה העשיר לשאר חברותיה הרווקות.

● איך לזהות אותה? היא מתקשרת אלייך כל בוקר אחרי דייט גרוע ומסבירה לך שזה שהבחור נרקומן עם עבר פלילי ונטייה לאלימות זו לא סיבה לפסול, שהכי חשוב לזכור שאין מושלם, ושכל אחד יכול להשתנות, ואם עושים עבודה - השמיים הם הגבול.

● איך תיראה שבת הפלה שלה? במרכז הערב תהיה שיחה של הפלה בו תסקור את כבדת הדרך שעברה ותחלוק עם כולן את המסקנות אליהן הגיעה: "בנות, גם אני יצאתי לאין ספור דייטים (שניים בדיוק, כולל זה שעומד להיות בעלה), גם אני עברתי משברים ואכזבות (איך עוד אפשר לקרוא לזה שאת צריכה לחכות חודש שלם עד שהבחור סוף סוף יציע נישואין??) גם אני הייתי צריכה לעשות פשרות כואבות (כן, תמיד רציתי מישו שמן ומכוער, ובסוף מצאתי את עצמי עם בחור גבוה, רזה ובלונדיני), כי אין מה לעשות, צריך לשים את הדגש על הדברים החשובים בחיים (דירה בגבעת שמואל החדשה עם נוף לקאנטרי), ונכון שזה היה קשה, אבל היום אני יכולה להגיד לכם, שאין ברירה, צריך את הקשה הזה, ואני לא אומרת את זה בגלל שהשבוע אני מתחתנת (כן, בטח), אלא לאורך כל תקופת החיפושים (שבועיים בדיוק מאז שהתחילה לצאת לדייטים עד שפגשה את המיועד) תמיד שמרתי על רוח אופטימית (ישבה כל ערב עם טישו ובכתה על מר גורלה), וכל בחור שממש רציתי ואמר לי 'לא' (היו אפס כאלה), לא התאכזבתי כי ידעתי שהכל לטובה והוא רק מקרב אותי לעבר האדם הנכון.

● מה להביא לה לשבת כלה? פנקס מעוצב בו תוכל להתחיל לכתוב את הגיגיה מחיי הנישואין ובבוא היום להפוך אותן לנחלת הכלל.

● מה לא להגיד לה בשבת כלה? "תגיד, איך יודעים שזה זה?" כי אז יש חשש ששבת הפלה תתארך מעבר למצופה והיא תפספס את החופה.

● איפה היא תהיה אחרי? תעביר סדנאות זוגיות יחד עם בעלה לזוגות שיוצאים כבר שבועיים, ועדיין מרגישים שהקשר תקוע ולא מצליחים להחליט להתחתן.

המוארת

כלה זו חיה את חייה בעלטה מוחלטת, חיים חסרי תוכן ומשמעות, עד שהכירה את החתן המיועד וגילתה את האור. ● איך לזהות אותה? מסתובבת כבר שלושה חודשים עם

smiley face זרחני, ומפזמת שירי "בגן עדן מקדם".

● איך תיראה שבת הכלה שלה? היא תתחיל בשלושה מכתבים ראשונים מהחתן: הראשון להדלקת נרות, השני להליכה לבית כנסת והשלישי לפני הסעודה. כמובן שבמכתב השלישי היא תפרוץ בבכי נרגש וייקח חצי שעה רק להרגיע אותה. במהלך הארוחה תזכה את שאר הבנות בלשמוע את כל מהלך הקשר, איך בפגישה הראשונה הוא הביא לה פרח, בפגישה השניה שוקולד ובפגישה השלישית כבר אמר לה שהוא אוהב אותה. איך מההתחלה הם כבר ידעו שזה זה. כמה הוא אוהב אותה, כמה היא אוהבת אותו, וכמה טוב יהיה להם ביחד. לאורך כל השבת, תהיה מדידה מתמדת של מטפחות, והיא לא תפסיק לדבר על כמה היא כבר מחכה לכסות את השיער.

● מה להביא לה לשבת כלה? הספר "נישואין של אושר" של הרבנית נריה.

● מה לא להגיד לה בשבת כלה? "את יודעת, ששיעור הגירושין במדינת ישראל נושק לארבעים אחוז, ומחקרים טוענים שאחוז גבוה יותר של זוגות אומללים בחיי הנישואין שלהם, אך נשארים יחד רק מכורח הנסיבות?"

● איפה היא תהיה אחרי? בעולמות העליונים של חיי הנישואין.

ההיסטרי

כלה זו נמצאת בלחץ היסטרי מתמיד מרגע האירוסין ובמקרים לא נדירים - מתחילת הקשר. היא בטוחה שהכל יקרה בחתונה שלה: התזמורת לא תגיע, השמלה תיקרע, החתן יתעלף, האולם יתמוטט והכי חמור - כל האורחות יגיעו בלבן.

● איך לזהות אותה? פנים אדומות, שיער סתור, זיעה מוגברת בידים ונשימות קצרות ומהירות.

● איך תיראה שבת הכלה שלה? כל חצי שעה עגולה יהיה סבב ובו כל בת תצטרך להבטיח לה שגם אם תהיה רעידת אדמה קטלנית באותו יום (ולא, לא תהיה, זה לא קרה מ-1829 ואין סיבה שזה יקרה דווקא בערב החתונה שלך), היא עדיין תגיע, חצי שעה לפני קבלת הפנים ולא תזוז מכסא הפלה עד לחופה.

● מה להביא לה לשבת כלה? ואליום, והרבה.

● מה לא להגיד לה בשבת כלה? "תקשיבי קטע, חברה שלי הלכה לאיבוד ביום החתונה שלה, והגיעה לאולם באיחור של שעתיים, הרב כבר היה צריך ללכת אז בסוף חיתן אותם משגיח הכשרות של הקיטרינג, איזה צחוקים, אה?"

● איפה היא תהיה אחרי? בבית, ולא תצא לשום מקום חוץ מלשיעורי יוגה כי היא כלה בשנה הראשונה והשטן מקטרג במקום של שמחה.

המפיקה

- אך תיראה שבת הכלה שלה? בשרתון סיטי טאוור, עם מצלמות וכלי נגינה על שעון שבת, והדרך היחידה להבחין שזו לא החתונה עצמה היא שבערב היא תחליף את שמלת הנצנצים בפיג'מת שלושה חלקים יוקרתית.
- מה להביא לה לשבת כלה? צ'ק שמן ועדיף עם תאריך לאותו יום. כי כשקונים לחתן בשבוע שלפני חולצה של ורסאצ'ה בכל יום - יש הרבה הוצאות.
- מה לא להגיד לה בשבת כלה? "את לא חושבת, שמפריחי יונים, בעלות של 400 דולר ליונה ברגע ששוכרים את הכוס, זה אולי טיפ טיפה מוגזם?"
- איפה היא תהיה אחרי? ברחוב, מקבצת נדבות עם הוריה, לאחר שהבנק עיקל להם את הבית, ומראה לכל העוברים והשבים את האלבום המעוצב מהחתונה.

כלה זו כלל לא מודעת לעובדה שקיים בחור איתו תצטרך לחיות בתשעים ושש השנים הבאות. עניין זוטר זה, אינו מסיט את תשומת ליבה מהיעד העיקרי, ויש אחד כזה בלבד: החתונה. בשנתיים שעברו מאז האירוסין היא מתכננת הפקת ענק הכוללת: תשע מאות אורחים, שבעה עשר נגנים, תשעה צלמים, שבע מנות, שלוש שמלות ואחד אלוקינו. היא לא בוחלת בשום אמצעי, ואפילו שההורים שלה כבר לקחו משכנתא שניה על הבית, היא ממשיכה לטעון ש"זה ערב אחד בחיים, וצריך שהוא יהיה מיוחד."

- איך תזהו אותה? מחוברת און-ליין לפלאפון מתאמת פגישות עם האחראית הראשית על עיצוב פתקי הישיבה, וכבר חצי שנה יש מאחוריה שלושה אנשים שהולכים עם פנקסים ועטים, וכותבים כל דבר שהיא אומרת.

ראיון עם פזית השדכנית

ספרי קצת על עצמך.

את באמת רוצה להגיד לי שנשאר משהו שלא יודעים עלי ביישוב?!

מתי התחלת לעסוק בעסקי השדכנות ולמה?

קשה לי להגיד מתי זה התחיל. אני רק יכולה להגיד שמעבר לזה שיש לי חיבור נשמתי לא מוסבר לעניין, אני אדם מאוד פרקטי (וגם מאוד לא, אבל נעזוב את זה עכשיו), והמחשבה לצאת לדייטים, שכבר ממבט ראשון אפשר לאבחן אותם כמשמימים וחסרי תוחלת, לא הילכה עלי קסמים. לעומת זאת, המחשבה שאני הולכת עכשיו לפגוש את נסיך חלומותיי, ובמקרה הכי גרוע, של אותו אחוז מזערי שזה לא הוא, אני פשוט חושבת תוך כדי הנהון נימוסי והזמנת אנטריקוט על חשבוננו, למי הוא כן יכול להתאים, כבשה אותי.

אילו עקרונות מנחים אותך כשאת מגיעה לשידוך?

אני לגמרי חסרת עקרונות בעניין הזה. זאת אומרת, חשוב לי ממש שלבחור שמגיע אלי למאגר יהיה דופק, ואני לא מתפשרת על זה בעד שום הון! וברצינות.

- חשוב לי שלאדם שמגיע אלי יהיה איש קשר שמכיר אותו ויכול להעיד עליו שהוא תקין.

- באופן כללי אני מעדיפה להתנהל מול אנשי קשר, ולא

מול המועמדים עצמם, גם כדי להתנתק רגשית מהסיפור ומהכאב (אחרת אני אשקע בצער הגדול הזה, של מאות אנשים, ולא אוכל לעזור לאף אחד), וגם כדי לא להיות כתובת ישירה לציפיות גבוהות. זה אולי נשמע מאוד אינטרסנטי, אבל זה לגמרי אינטרסנטי.

- אני משתדלת להשאיר את השיפוטיות בצד (זה הרבה יותר קל לעשות את זה כאן, מאשר בזוגיות), ולמעט מקרים נדירים, כמעט לא קרה שהחלטתי לא להציע יותר הצעות למישהו, בגלל פסילת יתר מצידו, OVER בירורים, או היתפסות לקטנות מדי (וזה כשאני לא שיפוטית).

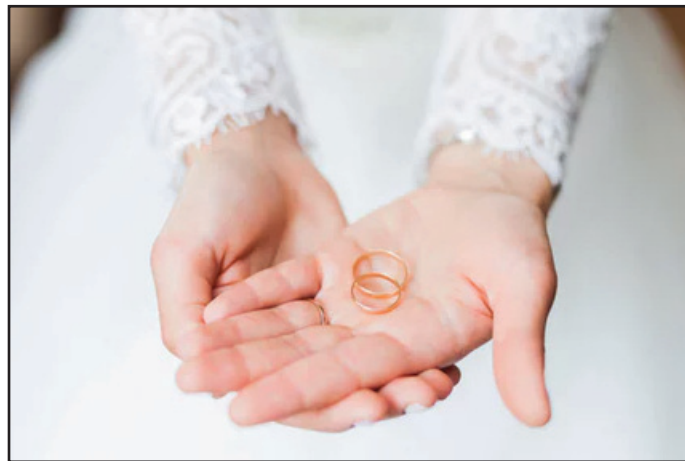
מהם התחומים העיקריים שאת מנסה למצוא בהם התאמה בין בני הזוג ומה פחות משמעותי בעיניך?

לא נעים להגיד, אבל את מעט השכל שעוד נשאר בי אחרי הלידות (ב"ה), אני בועטת הצידה בשלב ההתאמה. כשאנשים שואלים אותי "למה את חושבת שאנחנו מתאימים?", אני עונה שאין לי מושג. ושאם אנשים היו רק חושבים על התאמה, אז חצי מהזוגות שמסביבנו, לא היו פוגשים אחד את השני (כמובן הכוונה לחירבת זכריה ולנחלין, אצל שאר הזוגות באזור הכל ברור ומותאם אישית).

כמה זוגות יצא לך להפגיש במהלך השידוכים?

להפגיש? יעני, לדייט? מאות ואולי יותר מזה. כבר נבהלתי

לפספס את המפגש איתו עד אותו רגע מכוונן... אז מה קרה בסוף?! מני יצא עם צפנת, אבל זה לא הלך. רגע לפני שהוא התארס עם בחורה שאינה קשורה לסיפור, יעל, חברתי הטובה, שעמדה לטוס לשנת שליחות בגרמניה (שזה אפילו יותר גרוע מרחובות), הבינה שהיא

שאת הולכת לשאול אותי כמה זוגות שידכתי, ואז הייתי עונה לך שאין הברכה שורה אלא בדבר הסמוי מן העין, ואת היית מתבאסת מהתשובה הזו, וחושבת שאני מתחמקת, מה שנכון. ואז הייתי מרגישה לא נעים ועונה לך שיש לי כמה ב"ה, ועוד כמה

אסיסטים (שזה בלעז כמה אנשים שהכרתי להם את מי שהכיר להם את בני זוגם). מזל שלא פתחת את זה. מבחינה סטטיסטית - איזה אחוז מההצעות נדחה על הסף? על הסף פחות, על מראה - המון. עכשיו ברור לי שכשהייתקיימתי שואלת "מבחינה סטטיסטית", היא מתכוונת לקבל תשובה עם אחוזים. אבל אני למדתי קולנוע, אז נתפשר על "אחוז גבוה מדי".

ספרי על רגע מיוחד מחיי השידוכים. לפני כך וכך שנים, נסעתי עם חברה באוטובוס לרחובות. מה יש לעשות ברחובות?! עד היום לא ברור. בכל אופן, לאוטובוס עלה עלם חמודות, שהתיישב לא רחוק מאיתנו. אמרתי לחברה שלי, שהבחור הזה יושב בול על צפנת, חברה משותפת שלנו. בעודי תוהה איך אני הולכת לגרום לו להבין את זה, הבחור החצוף, לא פחות מגרדס! כשהשלטים המבשרים על רחובות התרבו והתעצמו, סף חרדת ההחמצה שלי עלה, והחלטתי לקפוץ למים או סתם להתיישב לידו. דפקתי לו על הכתף עם האנטנה של הפלאפון שלי (עכשיו אתם יודעים בת כמה אני בעצם). הוא מתעורר ומסתכל עליי בעיני עגל. אני מנצלת את חוסר האונים שלו, ויורה "אתה פנוי?!" עיני העגל גדלו, אך לבסוף הוא התעשת ואמר, אני מוכן לשמוע (טעות של מתחילים).

סיפרתי לו עליה: דתיה, מדליקה, ראש טוב, במקור מאשקלון, גרה היום בירושלים ולומדת במעלה. והוא עונה לי: "איזה קטע, את מציעה לי את פזית?!" כנראה שעיני עגל זה מדבק, כי עכשיו לי נהיו כאלה. אני: מאיפה אתה מכיר את פזית? הוא: אני חבר טוב של החברה הכי טובה שלה... אני: אתה מני?!!?! הוא: כן! אני: אני פזית! ועכשיו, סיפור מסגרת. מני הוא בחור שרדף אחרי חברתי הטובה, במשך שבע שנים, והיא סרבה. איכשהו, הצלחתי

מהם הקשיים איתם אתם מתמודדת במהלך השידוכים? את מתכוונת מעבר לסירובים החוזרים של אנשים לצאת, אחרי שראו תמונה, או לצאת - בלי שאני מכירה טוב את שני הצדדים, (ושיגידו תודה שאני לפחות מכירה מישהו מהם, כי יש שידוכים שבאמת לא הכרתי אף אחד מהצדדים, ואולי בגלל זה הם הצליחו)? הייתה תקופה שהתמודדתי מול קושי גדול של מציאת עטים בערב שידוכין. כשזה הגיע לרמה שאנשים כתבו עם טיפקס, או חרטו על השולחן שלנו, נשמה טהורה קנתה לנו חבילת עטים למפגשים. מה התגובה הכי מוזרה שקיבלת ממשודך/ת פוטנציאלי/ת? "אני כבר נשוי שלוש שנים, זה פחות מתאים". את מבינה איזו חוצפה יש לאנשים? אם עכשיו זה לא מתאים, אז מתי כן? מה לדעתך הבעיה העיקרית שגורמת לרווקות המאוחרת? שאי אפשר להכיר נשים לנשים. את יודעת כמה עוגמת נפש הייתה נמנעת? כמה הכלה וקבלה היו פתאום באויר? כמה דייטים מוצלחים? (אז נכון, היינו נשארים עם העניין של מי תשלם, ובכל זאת)

סיימי בעצה לשדכן המתחיל. שדכן גבר?! התקבלת!

עם החתן שלה, וכל זה למה? משום שאם, אולי, אצליח להעביר לכולה איזה רעיון כלשהו לידי מעשה והיא תרצה לקחת על עצמה לקיים אפילו משהו קטן, כאשר היא תבוא לספר זאת לחתן שלה הוא עלול להסתכל עליה במבט מזלזל ולא להבין מה קרה לה פתאום... לכן רעיונות יפים לומדים ביחד, מתקדמים ביחד ומחליטים ביחד! וכך גם אורי גוייס...

פעם בחודש אנחנו נוסעים להדרכה. לצוהר יש בתים המיועדים להדרכה ולעיתים אנחנו נפגשים שם עם הזוגות. אנחנו מתייחסים לכך כאל יציאה לכל דבר. הנסיעה היא כבר חלק מהיציאה, משום שבדרך לשם אנחנו מחפשים כל פעם משהו חדש ללמוד עם הזוג. אנחנו מחפשים להתחדש סביב נושא אקטואלי המתרחש באותו הזמן, או משהו שקשור לחג המתקרב או לתאריך משמעותי בלוח השנה היהודי. אנו יוצאים נשכרים פעמיים - לומדים ומחדשים לעצמנו, ואח"כ גם לזוג.

למרות שכבר העברנו הרבה הדרכות, תמיד לפני כל מפגש מבצבץ לו מתח קטן, ומופיעה גם סקרנות לדעת מי הפעם יעמוד מולנו? האם תהיה זרימה טובה? האם נצליח לגעת בהם? ישנם זוגות המגיעים עם הרבה "אנטי",

האם נצליח לגשר על השונה ולמצוא את המשותף לנו? גם הזוג שאוטוטו נפגוש עומד בסיטואציה זהה של הליכה אל הלא מוכר... לכן אנחנו משקיעים מאמץ גדול בשלב הראשון של ההדרכה שהוא שלב ההכרות.

בשלב זה כל אחד מהארבעה מציג את עצמו. אנחנו לא מתקדמים לשלב הבא עד שהמתח בחדר לא התפוגג, עד שלא מצאנו נקודות השקה ועד שלא יצרנו אווירה של נעימות וזרימה ורצון להקשיב ולהיפתח. תמיד נחפש את המכנה המשותף. רק כשהחומות נופלות אפשר להמשיך לשלב הבא.

אנחנו אומרים לזוג שלא באנו להחזירם בתשובה, באנו לפתוח להם צוהר אל הזהות היהודית שלהם, שזוהי הזדמנות עבורם להכיר זאת מקרוב ולא רק משמועות,

לקראת ט"ו באב, חג האהבה, התבקשתי ע"י אסנת לספר על ההתנדבות שלי ושל אורי במיזם "אחותי כלה" בצוהר, של הדרכת זוגות חילוניים לקראת חתונה.

אקדים ואשתף שלעיתים אני חשה שמקום מגורנו בו בחרנו לבנות את ביתנו הוא מעין בועה הומוגנית למדי. אמנם יש בישוב שלנו מגוון דתי מסויים, אך עדיין אני חשה שאני חיה לי בחממה הפרטית שלי, מבלי "להתחכך", ולו במעט, עם הציבור הישראלי הרחב. חיפשתי משהו שיאפשר לי, מצד אחד את המפגש המיוחל, ומצד שני, שאוכל להישאר לגדל את ילדי במרחב הנינוח, הכפרי והשליו של ראש צורים.

כך "התגלגלתי" לצוהר, המקום אשר אמור לאפשר לאדם ה"חילוני" צוהר אל העולם היהודי, אצלי הצוהר היה הפוך, נפתח לי החלון אל העולם "החילוני" שחיפשתי. לפני כשש שנים נסעתי במשך חצי שנה לקורס הדרכת כלה של צוהר. בקורס למדנו, בין היתר, את דיני טהרת המשפחה בצורה מעמיקה ויסודית, אך למעשה, כ-95% מכל מה שלמדנו כמעט ואיננו נאמר בהדרכות שלנו. ההלכות היו בשבילי רענון טוב לכל מה שלמדתי לפני שהתחתנתי, אך עבור זוגות חילוניים ההלכות הללו אינן רלוונטיות כלל. הרי הזוגות

מגיעים אלינו אחרי שהם כבר חיים ביחד, כמה שנים ביחד, ולעיתים אף מגיעות להדרכה כלות באמצע הריון...

הרב אלישיב קנוהל זצ"ל עמד מאחורי הצד הרעיוני של ההדרכה, והוא סבר, בצדק רב, שככל שיודעים לעומק את השתלשלות ההלכה ואת דיקדוקיה כך יש כר יותר נרחב להקל (משום שיודעים שיש על מי לסמוך) לכן חשוב שנדע את ההלכה לפרטיה. כמובן שלא אני זאת שהתרתי כל מיני דברים, הייתי מתקשרת לרב קנוהל לגבי שלל שאלות של הכלות, וכשהרב היה משיב ניכרות היו הכתפיים הרחבות שלו שיש על מי להסתמך...

אמנם את קורס ההכשרה למדו רק הנשים, אך כבר מההתחלה המסר ששודר הוא שהדבר האידיאלי ביותר הוא המפגש המרובע, כלומר - אני והאיש שלי (אורי...) והכלה

ילדים ונוער:

גורלו של אפולו-המבוכ הבוער | ריק רייזן:

"דרומה צא השמש, כך נכריז, מבוכ אפל עד ארץ להט קץ..." "אפולו וחבריו שוב יוצאים לדרך, הפעם לקליפורניה, בחיפוש אחרי האורקל השלישית. אומנם הם מצפים למזג אוויר חמים, אבל שום דבר לא מכין אותם לשממה שהם פוגשים - מבוכ לוהט מתפרש מתחת לפני האדמה והופך את הארץ הירוקה למדבר! לרוע מזלו של אל השמש, הנבואה שולחת אותו אל המבוכ הזה בדיוק. כדי להגיע לאורקל הכלואה בין הלהבות על אפולו וחבריו לגבור על קיסר צמא דם, להילחם ביצורים שעירים עם אוזניים עצומות, לחמוק ממכשפת עם בעיות משפחתיות ולהביס סוס מדבר עם פתיל קצר. העניינים מתחממים!

אמא קסומה 5 וקוסמי טבעת האש

תארו לעצמכם שיום אחד קוסמים מעולם אחר הופכים את אמא שלכם לילדה בגילכם, היא מגלה שיש לה כוחות קסם ולוקחת אתכם להרפתקאות בעולמות אחרים... זה מה שקרה לנטע-לי ורון, תאומים בני שתים-עשרה וחצי, שלא העלו בדעתם כי רותי, ילדה בת גילם שמופיעה בחייהם, היא בעצם אמא שלהם, נעמה, שהפכה למשך חודש ל"אמא קסומה". לאחר ארבע הרפתקאות בעולמות הקסומים, נעמה מתבקשת לעבור עם משלחת קוסמים לעולם מכסף-לב, במטרה להזהירם מפני הפלישה הגדולה של הקוסם רב-הכוח אישמדון. לשם כך היא הופכת בפעם החמישית ל"אמא קסומה". היא חוזרת לספסל הלימודים ומנסה גם למלא את המשימות שנתנו לה הקוסמים, גם לזכור להכין שיעורי בית, ותוך כדי כך גם להציל את העולם. האם תצליח המשלחת למנוע את הפלישה הגדולה? האם נעמה תספיק לסיים את המשימות שלה והאם הפעם יגלו ילדיה שחברתם רותי היא בעצם אמא שלהם?

חנות קטנה ומתוקה-סוכר ותבלינים | לינדה צ'פמן:

מגדנית ספר ותבלינים נפתחת מחר! בקרוב יעמדו אנשי העיר בתור בהמוניהם לטעם ממאפה ידיה של אמא להתפאר. זאת מכרחה להיות הצלחה, פשוט חיבת! זה כמו באפיית עוגה: לקחנו את המרכיבים הנכונים וערבבנו אותם יחד. עכשו צריך רק לשים הכל בתנור, ולקוות לטוב.

מבוגרים:

בשבילי תשארי תמיד רותי | מיכל פרץ

"רותי העוצמתית. הלוחמת. האמיצה. זו שמביטה לפחד בלבן של העיניים, שהכול קטן עליה. תמיד בחיוך ציני,

נבוכ קצת. לא מתנצל. רותי שכולם מכירים. רותי של עם ישראל.

זו רותי שלי? כן? באמת? מה, רותי שישבה לידי בכיתה כשהיינו רק בנות שתים-עשרה? והזמינה אותי בפשטות כזו לבית שלה? שהייתה מגיעה אליי כל שבת אחר הצהריים ברגל? רותי שהייתה מגלה לי מה היא מרגישה באמת? ושזה ממש לא מה שכולם חושבים שהיא מרגישה? ואז הקול שלה היה רועד קצת, נסדק, והיא הייתה יושבת מולי ומאפשרת לעצמה לבכות. זו היא? אז לאן היא נעלמה? ואולי זו אני שבורחת? אולי זו אני שנמצאת במנוסה כבר שנים, מפחדת לגעת, להרגיש, לחזור לעוצמות השורפות האלה של החודשים הראשונים. אולי במרחק הזמן אני מוכנה להתחיל לפסוע, צעד זהיר אחד ועוד אחד, ועוד, בשביל שיוביל אותי אליה. אל רותי."

בשנת תשע"א (2011) נרצחה רותי פוגל יחד עם בעלה ושלושה מילדיהם ביישוב איתמר. מיכל פרץ, חברתה הטובה של רותי, מספרת את סיפור החברות של השתיים, סיפור שנגדע בליל שבת אכזרי. דרך מסע החיים פותחת מיכל צוהר לרגעי ילדות, נעורים, בחירות ונישואים, ומתארת התמודדויות שעברו השתיים, ביחד ולחוד, לאורך עשרים ושלוש שנות חברות. המציאות הישראלית לאורך השנים, הפיגועים שחוו, ההתנתקות, התלישות והחיפוש התמידי אחר משמעות מציבים מראה למסע שעוברות השתיים, שבו דמותה של רותי ניעורה לחיים.

ביום בו תקרא לי אבא | אביעד פרידמן

כל הילדים הרגילים דומים זה לזה. כל ילד מיוחד, מיוחד בדרכו שלו.

עד לידתו של אברומי היינו אנחנו ילדים רגילים. כמו ילדים רגילים, הרגשנו כמעט בלתי מנוצחים. אין דבר שנעשה, שלא יצליח. אין מכשול, שלא נוכל להתגבר עליו. לא הבנו עד כמה עשויים להיות שונים. ספר זה נולד מלילות ארוכים של יאוש, ומימים נפלאים של תקווה. את הימים, קל לי לשכוח. לפעמים, אתה יודע שהם היו כאלו רק בדיעבד. את הלילות הקשים אתה חש במלוא כובדם בזמן התרחשותם. לא אשכח אותם לעולם. ספר זה נכתב בכדי לתאר את החוויה ההורית, הזוגית, ולא פחות מכך את החוויה האבהית של גידול ילד עם אוטיזם. לפעמים נדמה שלילדים מיוחדים יש רק אימהות. האבות, נעלמו. רציתי לכתוב כדי לתת לאותם הורים ולאותם אבות תקווה וכוח במאבק הצפוי להם עם המוסדות, עם המשפחה, עם החברים ועם האויב הקשה מכולם - עצמם. רציתי לכתוב

באשתו הצעירה, השותפה להתמכרותו, מנסה הדוקטור למצוא את דרכו באנדרלמוסיה ששורה בעיר השסועה ומתחיל בהיסוס להאמין בעתיד טוב יותר. בסגנונו הייחודי והבהיר של פאלאדה, "השיבה לברלין" מיטיב להמחיש את אוירת הנכאים והייאוש ששררו בגרמניה שלאחר המלחמה באופן שמעולם לא תואר.

ספרים אלו, וספרים חדשים נוספים
לפעוטות, ילדים, נוער ומבוגרים
מחכים לכם בספרייה.
נשמח לראות את כולם בפעילות
בימים א' וד' בשעות 15:45-17:45.

את האוכל והשתייה תשאירו בחוץ בבקשה,
לטובת ניקיון המקום והשמירה על הספרים.
קריאה מהנה,
מחכים לכם - ספריית ראש צורים.

כדי לומר להם: אל תוותרו. אתם פוסעים את צעדיכם הראשונים במסע ארוך וקשה. הילד שלכם לעולם לא יהיה ילד רגיל, אך אם תשקיעו, תראו פרי בעמלכם ושכר בפעולתכם. רציתי לכתוב כדי לחוות את הצער על מה שיכול היה להיות ולא להיות לעולם, ומתוך כך ללמוד לחיות וגם לשמוח במה שיש.

ורציתי לכתוב, וגם כתבתי, כדי לתת פתחון פה נדיר למי שאינו זוכה כמעט לעולם לפתחון פה – לנער המיוחד, אברומי, שיוכל להשמיע את דבריו, את צעקתו, ואת שמחתו.

השיבה לברלין ■ הנס פאלאדה

גרמניה, שלהי 1945. המלחמה הסתיימה, אבל ד"ר דול, איש מתבודד ו"פסימי מתון", חי בפחד מתמיד. בלילות הוא נרדף על ידי חלומות מסויטים על מכתש הפצצה שבו הוא לכוד - הוא, וכל יתר גרמניה. יותר מכול, הוא שואף לגבור על תחושת האשמה הקולקטיבית, אבל אין בכוחו לתקן אף עוולה, בייחוד בתפקידו כראש עיר קטנה בצפון-מזרח הארץ, הכבוש בידי הצבא האדום.

ד"ר דול נמלט לברלין, ושם הוא מוצא מפלט בהתמכרות למורפיום. כל מנה היא בבחינת "מוות קטן". כשהוא מלווה

▶▶▶ המשך מעמ' 14

אני אחראית על הצד ההלכתי, אך בעיקר מהצד הרעיוני שבו. אורי אחראי על הפיקנטיות. הוא מביא סיפורים מהווי החיים שלנו ומתבל מסרים עמוקים בהומור ובקלילות. בסוף המפגש אני יושבת עוד מספר דקות עם הכלה, לגבי ההכנות לקראת הטבילה. אורי יוצא בזמן הזה עם החתן לשיחה חברית בחוץ, "בגובה העיניים" ו"בגובה הלב"... וזהו. נפרדים מעוד זוג בחיבוק.

אנחנו יוצאים אחרי ההדרכות עייפים משעת הלילה המאוחרת, אך עם הרגשה של שמחה שאולי הצלחנו, ולו במעט, להעיר משהו קטן, נגיעה עדינה, קרבה וחום לזוג שישב מולנו.

אציין עוד שאנחנו לא הזוג היחיד ש"מבלה" בצורה כזאת בלילות. כמונו יש מאות זוגות המתנדבים בצורה. גם אצלנו בשוב יש עוד שני זוגות כאלה - שלומי ויפעת מור ואורית ואורי גסנבאואר, וגם להם חוויות רבות וטובות, אשר מחברות אותנו עם הציבור הרחב, וחשוב לא פחות - שמחברות אותנו אל בני הזוג שלנו.

ושהעולם היהודי הוא שלהם בדיוק כמו שהוא שלנו, ושהם מוזמנים להיפתח ולהקשיב.

החתך של הזוגות המגיעים אלינו הוא, לרוב, זוגות בשנות השלושים לחייהם, כאשר הם חיים כבר מספר שנים ביחד, וברגע שהם רוצים להביא לעולם ילד הם מחליטים למסד את הקשר ולהינשא. הזוגות המגיעים לצוהר הם, לרוב, זוגות שבורחים מנישואים דרך הרבנות ולעיתים הם מתלבטים אם בכלל להינשא בחתונה יהודית או אזרחית, לכן אנחנו לא רואים טעם ללמד אותם הלכות רבות אשר הם לא מתכננים בכלל לקיים.

אם כן, מה בכל זאת אומרים?

אנחנו רואים לנכון לשים דגש רב בעיקר על חיזוק הקשר הזוגי. לדבר על כך שתמיד יש קשיים אך מתוכם צומחים וגדלים ולא ממהרים "לפרק את החבילה", אנחנו מדברים על כך שנישואים זאת עבודה תמידית!!! אנחנו מדברים על הכלה, על שונות ודמיון, על ויתור, על ויכוחים, על הקשבה, על ריחוק ועל קרבה, והכל ברוח יהודית.

הסטודנטים ולא רק לבוגרי המכינה במטרה להגדיל את התוכנית ולפתוח לה מספר מרכזים, כדי לתת לסטודנטים מענה רוחני בשלב הכי קריטי בחייהם - שלב בחירת ורכישת המקצוע ובנית הבית.

במסגרת המכינה אני אחראי למעשה להכנת התלמידים לגיוס מן הבחינה המנטלית - ערכית ודתית. ומלמד שיעורים על כוחות הנפש, ערכים מובילים, בניית חוסן מנטלי ויצירה של מוטיבציה שירות ערכית פנימית ומהותית לשירות מלא ואיכותי.

מדהים אותי כל פעם מחדש לראות את הנשמות הענקיות של התלמידים ואיך חיבור הנשמות האלו לתורה, ערכים ומוסר מפתח ומוציא מהם את הטוב הגנוז בהם. לראות תלמידים שעוברים שינוי אמיתי ומתגייסים ליחידות הטובות ביותר במוטיבציה ענקית.

בכובע השני שלי כמורה ליהדות בנתיב אני מתוודע לעולם שלם שהיה בלתי מוכר לי ורואה איך הלכות הגיור שלמדתי בבית המדרש יורדות לקרקע המציאות.

ללמד בנתיב זה עיסוק יום יומי בבניית נשמות יהודיות חדשות וההתרגשות כשתלמיד עובר בית דין מזכירה קצת את ההתרגשות כשנולד לך ילד. מצד שני כל הזמן מנקרות בפנים השאלות על טיב הגיור רמת הגיור ונכונות המהלך הכללי של הגיורים בנתיב. זו התמודדות פנימית יום יומית המצריכה מתן תשובות לעצמי לשאלה מה אני עושה פה? אני רוצה לציין שקורס נתיב הינו קורס רציני מאוד מקיף מאוד מבחינת הידע אותו התלמידים רוכשים ואני סמוך ובטוח שבוגר נתיב ממוצע ינצח כל בוגר ישיבה תיכונית ממוצע או בוגרת אולפנה בחידון יהדות והלכה. סימן השאלה הפנימי שלי מופנה לעומק התהליך הנפשי שעובר המתגייר.

קצת מוזר לכתוב טור היכרות לקהילה שאני חי בה כבר חמש שנים. אבל מצוות המערכת חזקה עלי ולכן התיישבתי לכתוב כמי שכפאו שד (או משהו בסיגנון)

עד לפני שנה ישבתי לי בנחת בבית המדרש "ארץ חמדה" בירושלים ולמדתי ימים ובעיקר לילות גמרא ראשונים ואחרונים. נבחנתי בכמעט כל המבחנים הקיימים ברבנות והשבוע סוף סוף קיבלתי את התעודה האחרונה משלל התעודות שהרבנות יודעת להעניק הסמכה ל"רב עיר" (כאן צריכים להגיע מילמולי יישר כוח ומזל טוב מהקורא.

וכמובן תהייה פנימית מתי נעשה קידוש בבית המדרש). בשנה האחרונה אני מלמד במכינת ידידיה אשר ממוקמת במשואות יצחק הישנה. ובמקביל מלמד גם בקורס "נתיב" בכפר עציון - קורס הגיור של צה"ל.

מכינת ידידיה הינה מכינה קדם צבאית המיועדת לבוגרי מקיפים דתיים. רוב בוגרי התיכון הדתיים לומדים בתיכונים מקיפים דתיים ולא בישיבות תיכוניות ואולפנות, אך לצערנו כמעט ואין מענה לתלמידים אלו במרחב ה"ציוני דתי". תפקידי הרשמי במכינה הוא ראש תוכנית הבוגרים. מכינת ידידיה מפעילה תוכנית ייחודית במסגרתה בוגרי המכינה מגיעים ללמוד שמונה חודשים במכינה אחרי השחרור מהצבא, כעין מכינה לחיים. לפני שנה קיבלתי אחריות על תוכנית זו ולימדתי במשך מחזור אחד את בוגרי המכינה גמרא הלכה ואמונה. במהלך החודשים האלו הגעתי למסקנה שהציונות הדתית נותנת מענה טוב לבניה המתגייסים לצבא אך כמעט ואינה מתייחסת לבניה הנמצאים בשלב של רכישת המקצוע בחיים. לכן בימים אלו אני שוקד על פיתוח ובניה של תוכנית לסטודנטים המשלבת לימודים אקדמיים לימודי תורה וכישורי חיים מתקדמים. אני פותח את התוכנית לכלל

קוסקוס עם תבשיל אפונה וארטישוק ירושלמי

אופן ההכנה:

1. מכינים את הקוסקוס לפי ההוראות על האריזה.
2. מטגנים את הכרישה בסיר רחב כמה דקות, עד להשחמה. מוסיפים את הסלרי והארטישוק הירושלמי וממשיכים לטגן תוך כדי ערבוב.
3. מוסיפים את התבלינים, מערבבים היטב ומוסיפים את המים. מביאים לרתיחה ומבשלים 45 דקות על אש קטנה.
4. מוסיפים את האפונה ומבשלים 20 דקות נוספות על אש בינונית.
5. מפוררים בעזרת מזלג את הקוסקוס המוכן.
6. מחלקים את הקוסקוס למנות, ועל כל מנת קוסקוס מניחים כמות יפה מהתבשיל.

מצרכים: (4 מנות)

- חצי קילו קוסקוס מחיטת דורום (מהיר הכנה)
- 1 כרישה גדולה, חתוכה גס
- 4 כפות שמן
- 3 גבעולי סלרי (כולל העלים), חתוכים גס
- 20 ארטישוקים ירושלמיים קטנים, קלופים
- 1 כפית כמון
- 1 כפית כורכום
- חצי כפית קינמון טחון
- מלח, פלפל שחור
- 4 כוסות מים
- 2 כוסות אפונה ירוקה קפואה

משפחת טובי

היא

שרון, 38,
לבית וילנסקי
גדלה בעיר העתיקה
בירושלים.
היתה בצופים שבט
משואה
עובדת בבי"ס חן נריה
ובגני חינוך מיוחד

אוהבת:

לילה שלם בלי לקום
לילדים

הוא

הראל, 41,
גדל בגבעת מרדכי
בירושלים.
היה בעזרא
סניף גיגי,
עובד
בבית הנשיא

אוהב:

שישי בבוקר
בלי פעילויות
בית ספריות

ילדים זה שמחה

נעה (12), עלמה (9), יונתן (כמעט 7), יהלי וגליה (3)

מיקום ביישוב: רחוב ספיר (בשביעיה)

גרנו בעבר: דירת הקיבוץ ליד הבית של משפחת ברוש

1. אילו היו כותבים ספר על חייך, מה היה שמו?
אף אחד לא מושלם.

2. אם הייתם זוכים בלוטו, מה הדבר הראשון שהייתם קונים?
בית להורים של שרון (במקום זה שנהרס בפיצוץ גז השנה).

3. באיזו מדינה הייתם רוצים לבקר ומדוע?
הראל: הייתי רוצה לטייל בכל המדינות בהן ביקרתי
בנסיעות עבודה.
שרון: באירלנד - כי אני ג'ינג'ית ובגלל התמונה על
האיריש קרים (בבקבוקים הישנים).

4. איזו מתנה לא הייתם רוצים לקבל?
מתנות אסורות

5. איזה מאכל לא תסכימו לאכול לעולם?
הראל: ג'חנון של רמי לוי
שרון: סלט ולדורף

6. יומן ממוחשב או יומן נייר?
הראל: ממוחשב.

שרון: מתקשה להפרד מהנייר.

7. ספר או סרט?
גם וגם.

8. מה עדיף למצוא בבית ג'וקים או עכברים?
זה כמו לשאול ילד את מי אתה אוהב יותר, את אבא או את
אמא?

9. סטייק או לזניה?
ברור שסטייק.

10. קרוז באוניית פאר או טרק באלפים?
מסע שורשים בתימן וארה"ב.

11. דבר שלא הייתם רוצים שאנשי ראש צורים ידעו עליכם...
שיש לנו נטייה להמציא שירים מטופשים לילדים

◦ משפחת גוטליב ◦

היא

דורית, 34,
לבית אורים
גדלה בקרני שומרון
בת לשבט יחיעם
סניף קרני שומרון
השנה בשבתון

אוהבת:
שוקולד

הוא

יואל, 41,
גדל בירושלים
בן שבט שלם
סניף קרית יובל
עובד בפיתוח
מזרח ירושלים

אוהב:
לטייל

ילדים זה שמחה

נויה (11), עמית (8), גילעד (6), שירי (3)

מיקום ביישוב: רחוב חלמיש

גרנו בעבר: בקראון על הדשא של האולם ספורט

6. הליכה על שפת הים או הליכון מול הטלוויזיה?
ישיבה מול הים ומול הטלוויזיה.

7. קולה /מים?
קולה..ברור!!

8. סטייק או לזניה?
סטייק.

9. חליפת טוקסידו או טי שרט?
טוקסידו.

10. דבר שלא הייתם רוצים שאנשי ראש צורים ידעו
עליכם...
שאנחנו ישנים הכי טוב באוהל.

1. אם היה לך כוח על-מה הוא היה? ולמה?
מוסיפים שעות שינה ביום ומאריכים את שעות הלילה.

2. מה היה הגורם המרכזי להחלטה לגור בר"צ?
משפחות שיק (למי שזוכר..) ויעקובי.

3. מה המקום האהוב עליכם ביישוב/בקיבוץ
(מחוץ לבית)?
רפת.

4. חיה שלעולם לא תגדלו?
זיקית.

5. ספר או סרט?
ספר.

לא אחין של החתן, אנליא הבן של השכנה
אבא שלי לא אתו בעבודה
אז למה מכלם אמי הכי מתרגשת?
אנחנו היינו המשפחה המאמצת

בלדה לטיול של שבת בצהריים

חם
חם
חם
חם
מתחמם
מתחמם
רותח

של מי הגרב ליד גן מעין?
של מי התור במתקן?
של מי הפרייזוט והאופנוע שחוסמים,
למה עדין מחליף מחפשים?
איך הדרשן יודע שהגיע הזמן?
כשנשרף הצ'ולענט של דוד נעמן

יש לי פלדלת והתקנתי סורגים
אזעקה היקפית ואמצתי שני כלבים
נגד הגנב שיגיע עם ווים
אף בשיא הקיץ אסגר ת'תריסים
וייסמן, אין מצב, שהיתה אצלי פריצה
(בעצם.... נעלתי את דלת הכביסה?)

המבנים הראשונים, עדיין בבנייה. המבנה הגדול בקדמת התמונה הוא חדר האוכל והמטבח.
שני המבנים מימין - מקלחות ושירותים.
זה האזור שהיום מיועד לבניית הבתים בשלב א'.

מנחם יניב (שנת שירות שלישית מסער)
נוהג ב-די 200 של ראש צורים,
בדרך לכפר עציון להובלת עוד ציוד
אל ראש צורים, ג' תשרי תש"ל.

הובלת ציוד מכפר עציון וסידורו בראש צורים

המחנה מקושט לטכס העליה על הקרקע בט"ו באב תשכ"ט

חזון ראש צורים כפי שגובש בתהליך קהילתי לפני מספר שנים

מגילת העליה על הקרקע להקראה בטכס
בט"ו באב תשכ"ט

מילות פרידה מגילה דהן, הגננת

כמה מילות פרידה לסיום,
תושבי ראש צורים היקרים,

"יש מקומות שאתה עובר בהם
מביט לצדדים וממשיך הלאה
ויש אנשים שאתה פוגש בהם
מחייך קלות וממשיך הלאה
אבל יש, לא הרבה כמובן,
רק כמה מיוחדים אי שם,
מקומות שאתה עובר בהם ונשאר,
ונשאר כי טוב לך שם וחם
וקשה מאוד להמשיך הלאה.
ויש אנשים שאתה נקשר ואוהב
וגם כשאתה ממשיך הלאה
הם ממשיכים איתך עמוק בלב."

הזיכרונות הטובים ימשיכו וילוו אותי עוד הרבה.
ובמיוחד החיוך והחיבוק שזכינו לקבל מידי בוקר.

תודה לצוות היקר והמסור שלנו
לאליס שעובדת בחריצות ומסירות
גילה הנפלאה שנותנת את כל ליבה
דניס היקרה שעובדת בשמחה ואהבה.

מי ייתן ותצליחו בדרככם החדשה.

תודה לכם הורים יקרים
שנתתם בנו אמון לאורך כל הדרך.
תודה על עבודה משותפת,
על המילים הטובות שנתנו לנו את הכח.
תודה על הזכות להיות חלק
מהגידול של ילדיכם היקרים,
שתזכו לרוות מהם מלוא חופניים
הרבה נחת!
מתוך בריאות ושמחה
והמון אהבה.

בהצלחה,
גילה דהן
גננת גן טללים
ראש צורים
תשע"ח

מילות פרידה ממשפחת גולדברג

זה שיר פרידה,
אז בואי רק אמרי שלום.
אני אומר תודה
ואת יודעת שחלום,
סופו להתגשם...

לפני שש שנים הגענו לראש צורים, משפחה צעירה
עם שני ילדים. כעת אנחנו עוזבים עם 4 ילדים,
הרבה חברים והרבה זכרונות.
עברנו שתי דירות כך שזכינו להכיר גם את השכונה
החדשה וגם את שבילי הקיבוץ. החוויות כאן היו
רבות עבורנו החל מהחוג אצל לביאה, חפצי, קבוצת
הריצה הפעילה בגוש, ועד האירועים המושקעים,
הרפת והמפגשים בגן הטרקטור.
הילדים גדלו כאן והתפתחו ואנחנו שמחים על
השנים שעברנו כאן עם משפחתנו.
כעת, אנחנו שמחים לצאת לדרך חדשה בקהילה
צומחת וגדלה.

רצינו להגיד תודה לכל מי שגרם לכך שזאת תהיה
תקופה יפה בחיינו ולכל הקהילה כולה ולאחל לכם
שאיחור הקהילות יצליח ושהבנייה תתקדם במהרה.
מתכוננים להמשיך להגיע לאירוע שבועות השווה
כל שנה (; אז עוד ניפגש...
מוזמנים לקפוץ לבקר (יש כבר טופס 4)

הגולדברגים
העומר 5 ג', הדגן אפרת.

הידעת

מה משותף לנגה וטל גן-צבי,
אפרת וליאור גרינוולד,
עדינה וחגי מישור,
בת אל ואלעד דיטור
ורוני ואלעד קינן?

הם ילידי גן טללים
השנה:

מילות פרידה ממשפחת לנגר

דלת/ עירית ברק

אדם זקוק לפחות לדלת אחת
לפתח את מה שסגר
להכנס כדי לגלות
לצאת בשביל לחפש
לסגר על מנת להניח
אדם זקוק לדלת אחת
לתלות עליה שלט
לקרא לה בשם
אדם זקוק לדלת
כדי שיוכל לנקש עליה ביד רפה
לשמע מישהו בצדה השני
עונה לו: יבוא

קהילת ראש צורים היקרה,
בחמש השנים האחרונות
פגשנו כאן אינספור דלתות ולבבות פתוחים
ומזמינים.
שמחנו להיות חלק
לחיות ולצמוח בתוך האווירה המיוחדת של מקום
שכבר מזמן נאמר עליו -
שהונו הייחודי הוא ההון האנושי.
אנחנו ממשיכים מכאן הלאה,
בתפילה שגם בדלתות הבאות אליהן נגיע נמצא
מאור פנים ותחושה של בית, בדומה לכאן.
שומרים לכולכם דלת פתוחה אצלנו ומקום חם בלב!
משפחת לנגר -
שעיה ורננה, מעין, כרמל, תמר, עמיחי והדס.

מילות פרידה ממשפחת מויאל

זה אמנם מכתב פרידה, אך אנחנו לא רואים את
זה כך.. אנחנו מרגישים שלהיפרד מראש צורים
זה בלתי אפשרי - ראש צורים יישאר איתנו בכל
מקום אליו נלך, כי כשפוגשים מישהו והוא נותן
נכנס לך ללב, אי אפשר למחוק את עקבותיו.

כשהגענו לכאן קיבלה אותנו קהילה כנה וחביבה,
שעזרה לנו בלי להכיר אותנו או לצפות לשום דבר
בתמורה. בירכו אותנו בחיכים והזמינו אותנו
לארוחות שבת כדי שנרגיש שייכים וחלק מהקהילה.

אנחנו נפרדים הקיץ.
וברצוננו להודות לחברים - תודה על החיבוק
בזמנים קשים ועל הליווי והדאגה ברגעים של
שמחה.

מילות פרידה ממשפחת קינן

פרידה ממקום יקר..
לפני חמש שנים הגענו לכאן משפחה צעירה עם
שני ילדים, היינו חדשים ביישוב ובגוש בכלל, אך
בזכות הכנסת האורחים החמה לה זכינו, הרגשנו
מהר מאוד בבית.. השכנים פינקו אותנו בארוחות
שוות ואנשים טובים שפגשנו בדרך התעניינו
לשלומנו. במהלך השנים ראינו קהילה מגובשת
ומגוונת מאוד, בעלת ערכים של חסד ונתינה ללא
גבולות, של יושר, פשטות ואמונה ובעיקר מקום
עם הרבה אנשים טובים שרוצים לעשות טוב.
אנו מרגישים כי בתקופה המשמעותית בה היינו
שותפים לקהילה הזאת למדנו הרבה מהאנשים,
מהמקום ומהאווירה שיש כאן והיינו שמחים
לקחת איתנו מהטוב הזה ולנסות להשריש אותו
גם בביתנו החדש. ועכשיו הגיעה לסיומה תקופה
נהדרת בה היתה לנו הזכות להיות חלק מהקהילה
היקרה והמיוחדת הזאת ולגדל את ילדינו במקום
בריא ושמח. אז תודה לכם תושבי ראש צורים
היקרים על הכנסת האורחים החמה, הלב הפתוח
ועל כך שנתת לנו להיות חלק ממכם. מאחלים
לכם המשך התפתחות וצמיחה, בריאות איתנה
ושמחה בלב! נתגעגע מאוד! נבוא לבקר ונשמח
לארח גם אותכם!
אוהבים הקיננים.

הצבת מצלמות בגנים

לאור מקרי ההתעללות בילדים שנחשפו לאחרונה בתקשורת נשמעו קולות רמים של הורים הדורשים להציב מצלמות בגנים. נתבקשתי לכתוב את דעתי על כך בתור מנהלת גן בחינוך מיוחד.

קודם כל חשוב לי להבהיר ולערוך הבחנה מברדלת בין הפעוטונים הפרטיים בהם קרו מקרי ההתעללות הקשים שדווחו בתקשורת ובין גני ילדים של משרד החינוך. זה נשמע מבחין אותו דבר לשניהם קוראים גנים, ולכל מטפלת קוראים היום גננת (גם אם כלל אין לה שום תואר אקדמאי בנושא), אך בפועל ההבדל עצום: הפעוטונים הפרטיים הללו פועלים ללא שום פיקוח של גוף ממשלתי, ולא נמצאים גם תחת פיקוחו של משרד החינוך. חשוב להדגיש שמוסדות החינוך של ילדים עד גיל 3 נמצאים תחת האחריות של משרד הכלכלה ולא של משרד החינוך. המטפלות שעובדות בפעוטונים כאלה הן לרוב ללא רקע מקצועי בחינוך, ואפילו, לצערנו, לא תמיד מסוגלות מבחינה נפשית לעבוד עם ילדים. אני חושבת שהסבירות שמקרים קשים כאלה יקרו בגן ילדים המפוקח תחת משרד החינוך נמוכה, מכיוון שעל הגנים האלה יש פיקוח שמגיע ורואה מה קורה בגנים. עובדות שם גננות מוסמכות שקיבלו תעודה/תואר לעבוד במסגרות של ילדים בגיל הרך. אני מרגישה שזה לא הוגן כלפינו הגננות המוסמכות לשים אותנו באותה משוואה עם המטפלות הלא מוסמכות שציינתי לעיל. יחד עם זאת, בעיניי תחום החינוך מבוסס על אמון בסיסי בין ההורה לדמות המחנך. ברגע שאין אמון, אין מצע משותף לעבודה חינוכית מקיפה עם הילד. ברגע שיש מחשבה להציב מצלמות בגנים, לתחשתי משהו באמון הבסיסי הזה נפגם. אין לי בעיה כגננת שהורים יבואו לגן, בלי להודיע מראש, יבדקו אותי ואת הצוות שלי.

מה אני אגיד לכם, אמון זה אחד הדברים הכי בסיסיים שחשוב בין בני אדם זאת האמת.

אני גם בסך הכל די תמימה.

לרוב כשאומרים לי שלילד שלי היה יום סבבה, אני מאמינה. איזו סיבה בעולם יש לי לא להאמין.

בסך הכל הוא מושיט לי ידיים כשאני מגיעה. אבל גם מחייך למטפלת שלו ושמה בה ממש.

מצד שני את האמת, מה שאני פגשתי לפני שנתיים מחוץ לגן מסויים (לא מזכירה שמות), אני לא אשכח בחיים.

צעקות. ובעיקר משטר של סדר וחוקים שגם אני לא הייתי שורדת. מבטיחה.

ואכן נשארתי אותה תמימה אבל החלטתי שאני לא עוצמת את העיניים כששמים לי את האמת ממש מולן. כי זו כבר לא תמימות זו טיפשות וחוסר אחריות.

יותר מזה.

אחד האחים שלי שאל אותי השבוע. אז מה מונע ממך היום לשים מצלמות?

ענתי שמה שעוצר אותי זה החברים שלי ליישוב, והתרבות שבה אני חיה.

באמת, רוב האנשים רוצים להמשיך להיות אנשים טובים שמאמינים בבני אדם ורוצים לתת אמון באנשי המקצוע שסובבים את הילדים שלנו.

ואני מבינה את זה לגמרי.

אבל כאשר מול העיניים מתגלה זוועה שכזו!

חובתנו כהורים להפסיק את התמימות. אם צריך - אז בכוח להסיר את הרטיות מעל העיניים.

ובעיקר את ההתנהלות הרגילה בדרך שבה התרגלנו שנים לעשות את הדברים.

להפסיק לומר לעצמנו שאיננו מוכנים להיות הראשונים שיגידו "זה לא מספיק טוב עבורי. זה לא נכון לילדים שלי".

ידוע,

תמיד הייתי כזאת קרציה שחושבת מחוץ לקופסא. והרבה פעמים אנשים לא מסכימים איתי.

למה. עד עכשיו הכל היה טוב?

לא, לא הכל היה טוב!

יכול להיות שאצלכם במקרה הכל נופת צופים. אני כבר לא מאמינה בזה. אני מאמינה שאוכלוסייה מוחלשת כגון תינוקות וזקנים, זקוקה להגנה שלנו.

וההגנה לא נעשית על מנת לזלזל במטפלות הטובות שאוהבות את הילדים שלנו בכל ליבן.

אלא על מנת למנוע מהמשוגעות שבינהן להצליח להתקרב לילד אחד מילדי ישראל!

וכן, כשקורה דבר כזה בפתח תקווה זה כואב לי באותה מידה כמו שזה היה קורה בראש צורים.

וכן מגיע להן יותר כסף, יותר תנאים, השכלה. ועוד הרבה דברים חשובים.

אבל זה לא יכול להחליף את האחריות שיש לנו לדאוג לרווחתם של ילדינו (אולי זו הסיבה שזה במשרד הרווחה)

חלאס לעצימת העיניים.

אני מבינה את החשש מפגיעה בכבודן של המטפלות. אבל הרבה לפני זה תחששו לשלומם של הילדים שלכם!

מגיע להם לקבל הגנה!

אני מאמינה שבכל מסגרת בה יהיו מצלמות חובה לדאוג לחוקים ברורים בנוגע להתנהלות מול הדבר הזה.

אולי למשל שרק המנהלת והמפקחת (שצריך שיהיו כאלה גם בגנים הפרטיים - ממשיכים לעבוד על חקיקה בעניין) יוכלו לָפְטות ובהתאם לכך יבדקו את התנהלות המטפלות.

אני גם מאמינה שמטפלת חסרת סבלנות שתדע שיש מצלמה, תשקול פעמיים האם היא מתאימה לעבודה זו. ויותר מזה תשקול 20 פעם אם לפגוע בילדים שלנו. אלוהים ישמור.

תינוקות נרצחה.

תינוקות רבים נפגעים יום יום, אם לא פיזית אז נפשית. שזה לא פחות גרוע.

כרגע צריך SOS פיתרון.

עד שיבנו תהליך רציני להשכלה, שידרוג שכר ושידרוג תנאים, עד אז, צריך לשמור עליהם.

וזו האחריות שלנו!

יראו איך אנחנו מתייחסות לילדים ומתנהלות עימם. ישאלו את הילדים בגן איך הם מרגישים. כדי שירגישו ביטחון להשאיר את ילדם איתנו. אבל לצלם אותנו לאורך יום שלם מרגיש לי פולשני ולא באמת משרת את המטרה. אני חושבת שלאף עובד בכל עבודה שהיא, לא יהיה נעים להיות מתועד לאורך כל יום עבודתו, להיות חשוף לעיניים בולשות שרואות מתי הוא אוכל, מה הוא אוכל, מתי נכנס לשירותים וכמה פעמים ביום. וחמור מכך, להיות מצוֹת בלי יכולת לנהל שיחות לגיטימיות עם הצוות המורחב בשל החשש לחשוף פרטים על ילד מסוים בפני כל ההורים האחרים הצופים בנו. איך אפשר לעבוד ככה? בנוסף, במיוחד בחינוך המיוחד בו אני עובדת - שם יש דגש מרבי על צנעת הפרט בשל מגבלותיהם וקשייהם של הילדים - אני שואלת את עצמי היכן במחשבה להתקין גם בגן מסוג זה מצלמות - נכנסים שיקולים של דיסקרטיות וצנעת הפרט של הילדים בגן? למה כל הורה מורשה לראות ילד אחר בגן עושה על עצמו את צרכיו? או נמצא בהתקף כזה או אחר? בעיני האתיקה המקצועית עלולה להיפגע באופן משמעותי במהלך מסוג זה. גננת לא יכולה לעבוד אם לאורך היום יתקשרו אליה הורים הצופים בה ובילדם ודורשים שתנהג בו באופן כזה או אחר בסיטואציות שונות. הגננת איננה בובה על חוטים של ההורים. יש לה אג'נדה חינוכית משלה, והורה שצופה בהתרחשות מסוימת יכול לפרש לכאן או לכאן מבלי להסתכל על התמונה הכוללת. לסיום, חשוב לי לציין שהמקרים הקשים שהובאו בתקשורת קרו בגנים בהם היו מצלמות!! דבר שלצדדי לא הרתיע את המטפלות וגרם להן לנהוג אחרת. מצלמות לדעתי הן לא פיתרון מניעתי לטווח הרחוק. אני חושבת שחשוב שהורים יהיו רגישים לילדיהם, ישימו לב לכל שינוי התנהגותי, לרגסיה כזו או אחרת ובאופן כללי אם טוב לילדם במסגרת החינוכית. במידה ויש סימני שאלה בנושא, לכו לבדוק ולחקור עד שתגלו מה הגורם לשינויים שכאלה. אך לפני הכל, אני ממליצה לרשום ילדים למסגרות מוכרות, מפוקחות שבהם יש למי לפנות במידה ועולים סימני שאלה, מקומות בהם עובדות מטפלות שעברו איזו שהיא הכשרה לעבודה עם ילדים. שאוהבות לעבוד עם ילדים. לצדדי זה לא תמיד ברור..אני מקווה שהמקרים הקשים להם התוודענו בשבועות האחרונים לא יישנו, שמטפלות יחשבו פעמיים לפני התנהגות כזו או אחרת כלפי ילדים חסרי ישע..שיבינו שיש מחיר למעשים הקשים שלהם, והלוואי וחלקן אף ישקלו בעקבות זאת אם בכלל מתאים להן לעבוד עם ילדים..

ובעצם כל מה שנעשה זה ללכת ולאתר כל מיני דמויות...
ובכלל אנחנו עוד לא בטוחים שאת כולם נמצא,
ככה זה כשהמדריכים מתכננים לכם חתיכת עקיצה;

ובעצם עד עכשיו עבר לו רק החלק הראשון,
עוד כל כך הרבה הולך לקרות פה עד שכמעט ולא יהיה
זמן לישון!
לא תספיקו לספור עד שלוש וכבר כולם על האוטובוסים
למחנות,

אתם יכולים כבר להתחיל לחלום ולהריח, להתרגש מכמה
שאתם עומדים ליהנות!
ושתדעו חניכים יקרים, שעוד לפני שאתם יוצאים למחנה,
למדריכים יש גם הכנה.

ו...לא יזיק בכלל אם תפנקו אותם באיזו הפתעה קטנטנה!
ובכלל מגיע למדריכים שלכם שנכיר להם תודה,
הם כל היום משקיעים בכם וכל דבר שאתם מקבלים, תדעו
שמאוחריו עומדות שעות של עבודה!
אז תודה לכם המדריכים ותודה גם לכם שאתם שותפים,
וזהו זה, לא נמשיך עוד להלאות אתכם במילים...

בחודש הבא כשניפגש זאת כבר תהיה לי הפעם אחרונה,
אז אביט לאחור ואצטרך לראות ולסכם את כל החופש ואת
כל השנה...

ואז גם אחזור ואגיד שוב מילות תודה לכולם,
בטח גם אכתוב שאתגעגע אליכם ושלא אשכח אתכם
לעולם...

אבל עד אז יש עוד זמן, ואני גם לא את הכל עכשיו אגלה.
אז רק לסיום החודש הזה אאחל שהכל יצא כמתוכנן ושיהיה
פשוט כיף ומעולה:

בכל פעם לפני שאני שוב מתיישבת לכתוב, אני חוזרת
ומשחזרת,
קוראת שוב את מה שנכתב אז ומשם ממשיכה, מעדכנת
ומתזכרת,

ובכל פעם מחדש זה רגע מרגש וחוויה אדירה
לראות שכל מה שתיכננו ושרצינו באמת בסוף קרה!
ואם תחזרו כמוני אחורה אל עלי צורים של החודש שעבר,
תיראו שכתבנו שם על השבת הסניפית ושהולך להיות
נהדר..

והנה הפלא ופלא עוד הפעם הגיחה אותה ההפתעה-
כנראה שמילים יוצרות מציאות וזאת לא סתם המצאה!
באמת היתה שבת מוצלחת, כל כך מגבשת וחוויתית,
נהננו ושמחנו, התפללנו, אכלנו, שיחקנו, אפילו הספקנו
לעשות תמונה סניפית איכותית!

לאורך כל השבת הרגשנו את אותה התחושה המשפחתית
והחמה,
תחושה שכולנו כאן ביחד, כולנו בסוף מאותה החממה.
וגם אם לא הכל הלך בדיוק כמו שתיכננו,
בסוף, השבת היתה מוצלחת וזה בזכות כל אחד ואחת
מאיתנו!

בזכות כולם האוירה היתה טובה, והמבצע הוכתר כהצלחה,
בזכות כולם הכל וכולם חזרו למקומם בשלום ויכולנו
לנשום שוב לרווחה!

ומאז עברו עלינו עוד כמה וכמה דברים
כמו פתיחת קיץ מטורפת ממש כמו בימים הטובים,
גם המון פעילויות שיבטיות ודברים מגניבים.
ובסוף אין מה לומר- אין יותר כיף מלהיות חניכים!
וממש בקרוב גם לחפש ת'מדריך נצא וחזור עם שלל חוויות,

